

BELTHANDROS AND CHRYSANTZA

BELTHANDROS

AND

CHRYSANTZA

THE GREEK TEXT
ACCORDING TO
ADOLF ELLISSEN

TUOMO SIPOLA

JYVÄSKYLÄ · 2015

© 2015 Tuomo Sipola

Belthandros and Chrysantza edited by Tuomo Sipola is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

Greek text from Adolf Ellissen (ed.). *Belthandros und Chrysantza*. Griechisch und Deutsch, mit Einleitung und Anmerkungen. Analecten der mittel- und neugriechischen Literatur. Verlag von Otto Wigand, Leipzig 1862.

Book version 2015.2.12.1138

ISBN 978-952-68251-0-6 (PDF)

ΤΑ ΚΑΤΑ
ΒΕΛΘΑΝΔΡΟΝ
ΚΑΙ
ΧΡΥΣΑΝΤΖΑΝ

Διήγησις ἐξάριτος Βελθάνδρου τοῦ Ῥωμαίου,
Ὅς διὰ θλίψιν [ἄπειρον], ἦν εἶχεν ἐκ πατρός του,
Ἄπεξενώθη, ἔφυγε τῆς γονικῆς του χώρας,
Καὶ πάλιν ἐπανέστρεψεν · ἔλαβε δὲ Χρυσάντζαν,
[Τὴν] θυγατέρα [τοῦ] ῥηγὸς μεγάλης Ἀντιοχείας,
[Ἀμῆ] κρυφίως [τοῦ] πατρὸς καὶ [τῆς] μητρὸς τῆς [κόρης].

Α

Δεῦτε προσκαρτερήσατε μικρὸν, ὠραῖοι πάντες,
Θέλω σᾶς ἀφηγήσασθαι, λόγους ὠραιότατους,
Ἐπίθεσιν παράξενην, πολλὰ παρηλλαγμένην·
Ὅστις γὰρ θέλει ἐξ αὐτῆς θλιβῆν τε καὶ χαρῆναι,
Καὶ νὰ θαυμάσῃ ὑπόθεσιν τῆς τόλμης καὶ ἀνδρείας. 5
Ὅταν γὰρ ἐβασίλευε Ῥοδόφιλος ὁ κάρτης
Μετὰ τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ Φιλάρμου καὶ Βελθάνδρου,
Τῶν θαυμαστῶν καὶ τῶν λαμπρῶν καὶ πορφυρογεννήτων·
Υἱὸς δευτεροτόκος ὁ Βέλθανδρος γὰρ ἦτο
Τοῦ Ῥοδοφίλου τούτου τοῦ μεγάλου βασιλέως. 10
Αὐτὸς γὰρ οὖν ὁ Βέλθανδρος εἶχε μεγάλην λύπην,
Ἐκ τοῦ πατρὸς ἐθλίβετο, μυριοκατεφρονεῖτο
Αὐτὸς καὶ ἐξενώθηκεν ἀπὸ τὰ γονικά του,

Καὶ πῶς ἑκακοπάθησε μετὰ καὶ τῆς Χρυσάντζας,
 Καὶ πῶς τὸ κυκλοδρόμημα τοῦ χρόνου τε τοσοῦτου 15
 Ἔφερε καὶ κατήντησε τῆς νατρικῆς ἀξίας,
 Καὶ ὁ πρῶν μισούμενος φιλούμενος ἐγίνη,
 Καὶ στέμμα καὶ διάδημα τῆς αὐτοκρατορίας
 Ἔφερε καὶ κατήντησε καὶ βασιλεὺς ἐστάθη
 Σὺν τῇ καλῇ, τῇ κόρῃ τῇ Χρυσάντζα, 20
 Ῥηγὸς μεγάλου θυγατρὶ μεγάλης Ἀντιοχείας.
 Λοιπὸν τὸν νοῦν ἰστήσατε ν' ἀκούσητε τὸν λόγον
 Καὶ νὰ θαυμάζετε πολλὰ, ψεύστης οὐ μὴ φανοῦμαι.
 Δυνάστης ἦτο βασιλεὺς Ῥοδόφιλος ὁ κάτης,
 Τὸ ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, χῶρον ὑπεραπειρών, 25
 Τυραννικῶς αὐθέντευεν ὡς φυσικὸς αὐθέντης,
 Καὶ τοὺς ἐκεῖσε γύρωθεν ἐδέσποζε τοπάρχας.
 Εἶχε καὶ παῖδας εὐειδεῖς ἠγαπημένους δύο·
 Ὁ πρῶτος ὠνομάζετο Φίλαρμος παρὰ πάντων,
 Βέλθανδρος δὲ ὁ δεύτερος τὴν τῶν Ῥωμαίων λέξιν, 30
 Παράξενος καὶ κυνηγὸς, πανευτυχῆς δεξιῶτης,
 Εἰς κάλλος καὶ εἰς σύνθεσιν μέγας τε καὶ ἀνδρεῖος,
 Ξανθὸς καὶ σγουροκέφαλος, εὐφθαλμὸς καὶ ὠραῖος,
 Ἄσπρον ἦτο τὸ στήθος του, μάρμαρον ὡσπερ κρίον,
 Καὶ εἰς ἀρμολογόπλασιν ἔν ἦσαν καὶ οἱ δύο. 35
 Ἐπεὶ δὲ τῆς τύχης μανικὸν, τῆς κακοδαίμου μοίρας,
 Ἐπὸ νατρὸς ἐθλίβετο, μυριοκατφρονεῖτο·
 Καὶ τότε γοῦν ἠθέλησεν εἰς τὸ ν' ἀποδημήσει,
 Μακρὰ που νὰ ξενιτευθῆ, ὅπου τὸν πάρ' ἡ τύχη·
 Ξένην ὁδὸν ἐζήτησε πατρὶ τῷ βασιλεῖ του· 40
 Εἶπε δὲ τοίνυν πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς τοιαῦτα·
 «Βέλθανδρε ἂν σὺ τῆς χώρας μου θέλεις νὰ γένῃς ξένος,
 Ἀνάθεμά μοι, Βέλθανδρε, ἂν ἐγὼ σε κρατήσω.»
 Εὐθὺς ἀπεχαιρέτισε τὸν βασιλέα τότε,
 Ἐξεβαίνει καὶ τὸν Φίλαρμον εὕρισκει τὸν νὰ στέκει, 45
 Σφικτὰ περιλαμβάνει τον, γλυκέα καταφιλεῖ τον,
 Καὶ λέγει του τὸ μανικὸν τῆς κακοδαίμον τύχης·

«Ξενίζομαι ὁ δυστυχῆς ἀδελφικοῦ σου σπλάγχχνους.»

Τότε πάλιν ὁ Φίλαρμος κρατεῖ, καταφιλεῖ τον,
 Λέγει τον· «Ἄν σὲ ἔθλιψε πολλάκις ὁ πατήρ μας, 50
 Δύναμ' ἐγὼ τὸ σήμερον τὸ σπλάγχχνος νὰ τὸν φέρω,
 Εἰ δ' ἀπὸ μου κακώσεως τίποτε κέντρον ἔχεις,
 Ἐκδίδω σε τὸ σῶμά μου, ὅλον τὸν ἑαυτόν μου,
 Σφάττε, τυράννησον κακῶς καὶ ἀντικάκωσέ με.
 Οὐ δύναμαι, ὦ Βέλθανδρε, τὴν ξενιτείαν σου ἀκοῦσαι, 55
 Κἂν θάνατός με πρόκειται, ὕβρεις καὶ ἀτιμίας,
 Κἂν δὲ καὶ τὸ βασιλείον κἂν δὲ καὶ αὐθεντίας,
 Κἂν δὲ αὐτὸ ὃ λέγομεν τὸ φυσικόν μας στέμμα
 Νὰ καταλείψω κ' εἰς οὐδὲν παρέξω τοῦτο θήσω,
 καὶ μετὰ σοῦ νὰ ξενωθῶ καὶ μετὰ σοῦ νὰ ἔλθω 60
 Εἰς χῶρας ξένας ἐθνικὰς ποδοχωροβατήσω,
 Συναποθάνω μετὰ σοῦ κεῖς ἄδην συγκατέβω,
 Μόνον καὶ γὰρ τὴν βλέψησιν τὴν ἰδικὴν σου ἄς ἔχω.»

Εἶπε πολλὰ ὁ Φίλαρμος, ὡς ἵνα τὸν ἐλκύσῃ,
 Ἄλλάγε τοῦτου τὴν βουλήν οὐκ ἠδυνήθη κόψαι, 65
 Ὡς δ' εἶχεν ἀπαραίτητον τῆς ξενιτείας τὴν στραταν,
 Τοῦτου οὐχ ἠλκυσαν ποσῶς τοῦ ἀδελφοῦ του οἱ λόγοι,
 Τοῦ λογισμοῦ του τὴν βουλήν νὰ τὴν παρασαλεύσουν,
 Ὅτι ἂν φθάσῃ λογισμὸς, νὰ γεννηθῇ πολλάκις,
 Οὐ δύναται ἀπὸ συμβουλῆς τινὸς τοῦ κωλυθῆναι. 70

Μετὰ δὲ τὴν συμπλήπωσιν τούτων τῶν πάντων λόγων,
 Περιλαμβάνουν σπλαγχχνικὰ, ἀδελφικῶς φιλοῦσιν,
 Κλαιοῦν οἱ δύο, κλαίουσι τὴν ἀποχωρησίαν των,
 Πλὴν τὴν καρδιοφλόγησιν, ἣν ὁ Φίλαρμος εἶχε 75
 Ἔς τὸ μίσευμα τοῦ ἀδελφοῦ, οὐκ ἤμπορεῖ βαστάξειν,
 Καὶ ἐκ τοῦ πόνου τοῦ πολλοῦ λιγοθυμᾷ καὶ πίπτει·
 Σκύπτει, κρατεῖ τὸν ἀδελφόν, μυριοκαταφιλεῖ τον.
 Μετὰ δὲ τὰ φιλήματα ζώνεται τὸ σπαθί του,
 Ὑπάγει καὶ τὸν Φίλαρμον ἀναίσθητον ἀφῆκε,
 Καὶ μετὰ τρία παιδόπουλα καβαλλικεύει μόνος 80
 Καὶ τῆς ξενώσεως τὴν ὁδὸν ἤρξαντο νὰ παγαίνουν.

Καὶ τότε πάλιν τὸν Φίλαρμον τὸν κάλλιστον τὸν νέον
 Ῥοδόσταγμα τὸν βρέχουσι διὰ νὰ συμφέρῃ ὁ νοῦς του·
 Καὶ ἄπην συνέφερε τὸν νοῦν καὶ ὄλον τὸν λογισμὸν του,
 Ἄναζητᾶ τὸν ἀδελφὸν, τὸν Βέλθανδρον φωνάζει. 85
 Ἐκεῖνος, ὁποῦ πρόθυμος ἦτο διὰ νὰ φεύγῃ,
 Δι' ὄλου οὐκ ἐφαίνετο ἐκ τῆς ἱππηλασίας.
 Ὁ Φίλαρμος σπουδαίως γὰρ φθάνη πρὸς τὸ παλάτι,
 Ἡύρηκε τὸν πατέρα του, τοιάδε τὸν ἐλάλη·
 «Διὰ τὸν Βέλθανδρον», φησὶ, «γίνωσκε, δέσποτά μου, 90
 Πολλὴν πολλὴν κατάκρισιν ἀπὸ παντὸς ἀνθρώπου
 θέλεις λαβεῖ, ὦ βασιλεῦ, καὶ ψόγον οὐκ ὀλίγον,
 Διότι μέγαν ἄδικον τὴν σήμερον εἰφγάσω.
 Γύρευσε δὲ ἀνιστόρησε καὶ λάβε κατὰ νοῦν σου,
 Ὁ ἀδελφός μου Βέλθανδρος ἐὰν ᾿ς ἐθνικὸν τοπάρχην 95
 ὕνα καὶ ὑπόδουλος γραφῇ γένηται ἰδικός του,
 Καὶ ἴδει ἄνδρα εὖμορφον, στρατιώτην ὠραιωμένον,
 Πανεπιτήδειον καὶ καλὸν, πανὺ ἀνδρειωμένον,
 Καὶ κυνηγὸν πανάριστον, πανευτυχὴν δεξιώτην,
 Τοῦτο οὐ δεύδομαι πορῶς μὰ τὴν ὑστέρησίν μας! 100
 Ὅλος ὁ κόσμος ἴσον του οὐκ ἔχει ἀνδρειωμένον·
 Εἰ γὰρ συμβῆ καὶ πόλεμος, πολλάκις νὰ συγκρούγῃ,
 Νὰ διώκῃ ἀγέλαστε ὡς μέγας ἀπελάτης,
 Καὶ νικητῆς ν' ἀποφανῆ καὶ μέγας τροπαιοῦχος,
 Τί νὰ εἰπῆ ὁ κατ' ἀρχὰς αὐθέντης τοῦ Βελυάνδρου; 105
 Καὶ λάβε ταῦτα κατὰ νοῦν, μόνος ἀπείκαζέ τα.»
 Εἶπε πολλὰ ὁ Φίλαρμος μαλακωτέρους λόγους
 Πρὸς τὸν σκληρὸν καὶ ἄσπλαγχνον πατέρα του ἐκεῖνον,
 Μόλις ποτὲ συνέφερε τὴν γνώμην εἰς τὸ κρεῖττον,
 Καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐστράφηκε καὶ τοὺς ἰδίους του λέγει, 110
 Καὶ ὀρίζει εἴκοσι τέσσαρας στρατιώτας συγγενεῖς του,
 Λέγει των· «Τὰ φαρία σας στρώσετέ τα οἱ πάντες
 Καβαλλικεύσατε γοργὸν, φθάσατε τὸν υἱὸν μου,
 Καὶ ἂν τὸν φθάσετε [ποτὲ], πρῶτον συντύχευτέ τον,
 Εἰπέτε τον μὲ τὸ καλὸν, ἂν θέλει νὰ γυρίσῃ, 115

Εἰ' ἴσως ἀμετάτρεπτον ἰδῆτε τὴν βουλήν του,
 Καὶ αὐτοπροαιρέτως [γὰρ] οὐ θέλει νὰ γυρίση,
 Ἐπάρετέ τον πεταστὸν, γοργογυρίζετε τον.»
 Εὐθύς ἐκαβαλλίκευσαν, ἐξέβησαν οἱ πάντες
 Καὶ τρέχουσι μετὰ σπουδῆς, κείς ὥρα φθάνουσί τον. 120
 Ἡύρηκε δὲ ὁ Βέλθανδρος τόπον χαριτωμένον,
 Ἐπέζευσε καὶ ἐκάθισε μὲ τὰ παιδόπουλά του,
 Ἦτον ἡ νύκτα ὀλόφεγγος, χαριτωμένη νύκτα,
 Καὶ Βρύση καταρρέουσα, χωρολιβαδοτόποι,
 Καὶ θέτει τὴν κατοῦνα του μόνος ἐκεῖ καὶ πίπτει, 125
 Καὶ μουσικὴν καθήμενος ἐκράτει καὶ ἔπαιζε τὴν,
 Καὶ μυριολόγην ἔλεγε στεναγμογεμισμένον·
 «Ὅρη καὶ κάμπη καὶ βουνά, λαηκάδια καὶ νάπαι,
 Κάμὲ νῦν συνθρηγήσατε τὸν κακομοιρασμένον,
 Ὅτου διὰ μῖσος ἄπειρον καὶ ψόγον οὐκ ὀλίγον 130
 Σήμερον τῆς πατρίδος μου καὶ τῆς πολλῆς μου δόξης
 Χωρίζομαι ὁ δυστυχῆς καὶ δε μυστήριον ξένον.»
 Καὶ παραυτὰ ἐπέζευσαν κάκεῖνοι οἱ στρατιῶται
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἐνέφηναν μαλακωτέρους λόγους·
 «Βέβαιον τώρα, Βέλθανδρε, τὸ ἀδελφικόν σου σπλάγχνος 135
 Ἦρνήσω, καὶ ἐκράτησας τῆς ξενιτείας τὴν στράταν;
 Βέβαιον τῆς συντροφίας μας τῶν ἰδικῶν ἀρνεῖσαι;
 Βέβαιον καὶ τοὺς φίλους σου καὶ ὄλους τοὺς γνωστούς σου
 Ἦρνήσω καὶ ἠθέλησας εἰς τὸ νὰ γένης ξένος;
 Ἦρνήσω καὶ τοὺς συγγενοῦς καὶ γονικῆς σου χώρας 140
 Καὶ ἄλλας ἅς οὐκ ἐπίστασαι τὰς χώρας νὰ γυνεύης;
 Τιμὴν ἔχεις βασιλικὴν νὰ ζῆς ὥσπερ ἀυφέντης,
 Καὶ τρπσκυνεῖσαι ὑπὸ παντῶν μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
 Καὶ τώρα πόθε καὶ μέχρι ποῦ καὶ ποῦ πορεύῃ φράσον,
 Δοῦλος γὰρ θέλεις νὰ γενῆς πρὸς βασιλεῖς τοὺς ἄλλους. 145
 Βέβαιον, πορφυρόβλαστε γέννημα τῶν χαρίτων,
 Πάντως ἀρνεῖσαι συγγενεῖς, ἀρνεῖσαι συντροφίαν μας,
 Καὶ στέμμα καὶ διάδημα καὶ βασιλείαν καὶ τ' ἄλλα,
 Βέβαιον, ἀκαταδούλωτε, νὰ δουλωθῆς προκρίνεις,

Καὶ τὴν ξενίαν ἀγαπαῶς τὴν πολυωνειδισμένην, 150
 Τὴν μοχθηρὰν καὶ τὴν κακὴν καὶ τὴν κινδυνεμένην.
 Ἡμεῖς πρὸς ὃν γνωρίζομεν τὴν ἰδικὴν σου γνῶσιν,
 Πάντως τὸ ἀπιστοῦμεν τὸ ὅτι ποιεῖς τὸ τοῦτο,
 Καὶ ἄλλαξον τὸ δύσπιστον καὶ δεῦτε ἄς στρεφῶμεν.»
 Ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα εἶπαν οἱ στρατιῶται 155
 Πρὸς τὸν καλὸν καὶ εὐμορφον Βέλθανδρον τὸν ἀνδρεῖον,
 Ποσῶς οὐκ ἐμετέστρεψαν κἄν ὅλως τὸν σκοπὸν του.
 Εἰς γοῦν τὸ λιβαδότοπον ἐν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ
 Ἕμειναν πάντες μετ' αὐτὸν τριγύρου κ' ἔβλεπᾶν τον.
 Ὅταν γὰρ τ' ἄκρα τῶν βουνῶν ἴς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων 160
 Ἡ αὐγὴ ἐμπροπήδησεν ἀπὸ τὰς ἀκρορῶριας,
 Σηκώνονται καὶ λέγουσιν τον· «Ἐγείρου, δέσποτά μου,
 Νὰ ἀποσώσομεν γοργόν, μὴ θλίβειτ' ἀδελφός σου.»
 Σηκώνεται, ποδῆνεται, ζώνεται τὸ σπαθίτου,
 Πηδᾶ καὶ καβαλλίκευσε μὲ τῆς ἀνδρείας τὸ σχῆμα, 165
 Καὶ λέγει τους ὁ Βέλθανδρος· «Ἄρχοντες [κ'] ἰδικοί μου,
 Ἴδοῦ ἀποχαιρετίζω σας καὶ εὐξασθέ μοι ...
 Καὶ τῆς ξενώσεως τὴν ὁδὸν ἴδοῦ νὰ ὑπαγαίνω.»
 Καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας οὕτως τὸν συντυχαίνει·
 «Βέλθανδρε, στέμματος παιδὶ καὶ σκῆπτρου κληρονόμε, 170
 Τὸ εἰς ἐσέν' ἐσέβασεν ὁ πονηρός σου δαίμων,
 Ἡμεῖς παρακαλοῦμέν σε, διὰ νὰ τὸ καταλείψης,
 Καὶ νὰ προκρίνης τὸ καλὸ καὶ ἐκεῖνο νὰ τὸ ποιήσης·
 Πρόσεξαι δὲ ἀνιστόρησε καὶ λάβε κατὰ νοῦν σου,
 Ἐὰν εἰς αἶμα ἐθνικὸν ὑπάγης καὶ ἀποσώσης 175
 Καὶ ποίσης τὰς δουλίαις του καὶ ἀπὸ ταύτας εὖροις
 Πληρώματα τῶν δεουσῶν, τιμὰς, δόξας καὶ πλοῦτη,
 Μὴ γοῦν ἄλλο προτιμηθεῖς τὴν δούλωσιν προκρίνου,
 Ἐπεὶ δὲ σὺ ἐλεύθερος, ἀδούλωτος ὑπάρχεις,
 Μᾶλλον καὶ ἄνακτος παιδὶ καὶ βασιλέως τέκνον, 180
 Καὶ χρὴ νὰ σὲ δουλεύουσιν, οὐχὶ τοῦ νὰ δουλεύσης,
 Οὐκ οἶδα τί σοι λόγισμοι καὶ τί σοι ἐπινοίαις,
 Ἕα λοιπὸν τὰ περιττὰ, καὶ δεῦτε ἄς στραφῶμεν.»

Ἀκούων ταῦτα Βέλθανδρος, οὕτως ἀπηλογήθη·
 «Πρὸς τὰς πικρίας τὰς πολλὰς, ἅς ἔχω ἐκ τοῦ πατρός μου, 185
 Ἦ ξενιτεία μου δ' αὐτὴ τὰς πάντα ἀπαλείψει.»
 Πάλιν ἀπηλογήθη τον ἐκεῖνος λέγων οὕτως·
 «Ἡμᾶς δέξου ἐγγυητὰς, θλιψιν νοτὲ μὴ εὖροις,
 Ἄλλ' οὐδὲ θλιβερόν ποτὲ ἀπὸ τοῦ νοῦ νὰ πάθῃς,
 Ἄλλὰ μὲ τὸν πατέρα σου νὰ ποίσωμεν νὰ ὀ ἔχη 190
 Ὡσπερ ἠγαπημένον του καὶ γνήσιον [του] τέκνον.
 Ἡμεῖς καὶ τὶ τὸ κρύβομεν καὶ οὐδὲν σὲ τὸ λαλοῦμεν;
 Τοῦτο πληροφορήθη το καὶ λάβε κατὰ νοῦν σου,
 Εἰ μὲν καὶ μὲ τὸ θέλημα καὶ τὴν προαίρεσίν σου
 θέλεις γυρίσει καὶ στραφῆν, παυόμεθα τοῦ λέγειν, 195
 Εἰ δ' ἴσως ὀπισοπατεῖς, οὐ θέλεις νὰ κλουθήσεις,
 Ἐπέρνομέν σε πεταστὸν, γοργογυρίζομέν σε,
 Καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βασιλεύς τοῦτο καὶ γὰρ μᾶς εἶπεν.»
 Γοργὸν ἀπηλογήσατο ὁ Βέλθανδρος ἐκείνους·
 «Ἄρχοντες, τοῦτο γύωσατε πάντες, πιστεύσατέ μοι, 200
 Ὅτι αἱ συγγενίδες μου, γυναῖκες ἰδικαῖς σας,
 Ὅτι τιμὴν ἠλπίζασιν ἴν' εὕρουσιν ἀπ' ἐμένα,
 Βούλεσθε χήραις σήμερον ὄλαις νὰ ταῖς ποιήσω.»
 Ὡς οἶδασιν ἀγύριστον παντελῶς τὸν σκοπὸν του,
 Οἱ στρατιῶται παραθὰ ὠρμησαν νὰ τὸν πιάσουν, 205
 Καὶ σύντομα ὁ Βέλθανδρος σύρει τὸ ἀπελατίκι,
 Καὶ εἰς μέγα τὸ ἄπειρον ἐφνευσε τοὺς δέκα,
 Ἐφώνησε καὶ λεγει τους· «Πταίστης ἐγὼ οὐκ εἶμαι,
 Ὑμεῖς μὲν ἐποιήσατε τὸ φονικὸν ἐτοῦτο, 210
 Ἀμὴ ἐγὼ εἰ ἤθελον ἀπέφυγά σας τῶρα·
 Εἶπατε τὸν πατέρα μου, ὅσα ἔπαθεν ὁ χορὸς τῶν ἀρχόντων,
 Καὶ ἰδοῦ ἀποχαιρετίζω σας, καὶ εὕξασθε ...,
 Καὶ τῆς ξενώσεως τὴν ὁδὸν ἰδοῦ νὰ ὑπαγαίνω.»
 Καὶ τὸ λοιπὸν ἐβάδισε τῆς ξενιτείας τὸν δρόμον,
 Χώρας πολλὰς ἐγύρισε καὶ τοπαρχίας καὶ κάστρα. 215
 Τόπος αὐτὸν οὐκ ἤρεσε τὸ νὰ προσκαρτερίσῃ·
 Τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς γυνεύει καὶ Τουρκίας,

Ἐγύρισεν, ἐδίωξε τοὺς τόπους καὶ τὰ κάστρα.
 Εἰς κάμπον κλησσοῦρότοπον, εἰς δῆλβαν Τουρκοβούνου,
 Λησται τὸ ἐδιαυθέντευαν μετὰ μεγάλης τόλμης· 220
 Καὶ ὡς τὸν ἴδαν οἱ λησται, ἐκατεσκόπησάν τον,
 Ἄρματωμένον, εὖμορφον καὶ λαμπροφορεμένον,
 Καὶ μὲ τὰ τρία παιδόπουλα μόνα κατ' ὀπισθέν του,
 Εἶπαν· «Ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ ἔμβη 'ς τὴν κλησοῦραν,
 Καὶ ἄφ' οὗ δ' ἔμβη καὶ χωρεθῆ ἀπέσω 'ς τὴν κλησοῦραν, 225
 Χειροπιαστὸς εἰς χεῖράς μας νὰ πέση ὡς οὐ θέλει.»
 Ἀφῆκαν τὸν, εἰσέβηκεν, ἦλθε, προσεχωρήθη,
 Καὶ ὅταν μικρὸν ἐσέβηκεν, εὐθὺς κατέπεσάν τον,
 Καὶ εἰς τὸ μέγα τὸ ἄπειρον ἐκεῖνο τὸ φουσατόν
 Ἄπελατίκιν ἔσυρε, τοῦτο οὐ ψεύδομαί το, 230
 Καὶ εἰς τὸ ὑποβρύχιον γεγόνασιν οἱ πάντες.

B

Ὡς οὖν γε γὰρ συνήλθοσαν σύνορα της Τουρκίας
 Καθόλου καὶ ἐσέβησαν πλησίον Ἀρμενίας,
 Καὶ μετὰ πάντων ἔφθασαν εἰς τοῦ Ταρσοῖ τὸ κάστρον,
 Ἐνόσω ἐκεῖ περιέτρεχε μὲ τὰ παιδόπουλά του, 235
 Ἡύρηκεν μικροπόταμον, καὶ 'ς τὸ νερόν του μέσον,
 Νὰ εἶπες οὐρανόδρομον ἀστέρα ἔχει ἔσω,
 Καὶ κεῖται μέσον τοῦ νεροῦ καὶ μετ' ἐκεῖνο τρέχει.
 Ἐπίασε τὸ ἀναπόταμον ἐκεῖνος καὶ γυπεύει,
 Τὴμ κεφαλὴν τοῦ ποταμοῦ ἐπεθυμεῖ γνωρίσαι, 240
 Τὴν φλόγα μέσον τοῦ νεροῦ πόθεν καὶ κεῖνο τρέχει.
 Καὶ δέκα περιεπάτησεν ἡμέρας ὀλοκκέρους,
 Καὶ τότε κάστρον ἠύρηκε μέγα πολλὴν τὴν θέαν
 Ἐκ σαρδονίχου λαξευτοῦ κτισμένον μετὰ τέχνης,
 Ἐπάνω δὲ τοῦ κτίσματος τοῦ λαμπροτάτου ἐκεῖνου 245
 Ἄντι πυργοβολήματα ἦσαν συντεθημένα
 Λέων δρακόντων κεφαλαὶ ἀπὸ χρυσῶν ποικίλων·

Τεχνίτης τὸ κατεσκεύασεν ἀπὸ πολλῆς σοφίας,
 Ἐκ δὲ τὸ στόμα τῶν αὐτῶν ἀνέβλεψες νὰ εἶδες,
 Πῶς συρρίγιμὸς ἐξέρχεται φρικτώδης, ἀγριώδης, 250
 Νὰ εἶπες ὅτι κίνησιν ἔχουσιν ὡσπερ ζῶντα,
 Καὶ νὰ λαλοῦν ἀμφότερα καὶ νὰ φωνολογοῦσιν.
 Ἄφοῦ τὸ φλογοπόταμον ἐξήρχετον ἐκεῖνο,
 Ἦλθε καὶ ἐκατέλαβε τοῦ κάστρου τε τὰς πόρτας,
 Καὶ νόρταν ἠύρηκε λαμπρὰν ἐξ ἀδαμάντου λίθου, 255
 Εἰς μέσα δὲ ἐτήρησε γράμματα κεκομμένα.
 Ἔλεγον δὲ τὰ γράμματα τὰ λαξευτομημένα·
 «Τὸν οὐκ ἔφθασαν τὰ ποτὲ τὰ βέλη τῶν ἐρώτων
 Μυριοχιλιοκατάρδοτον εὐθύς νὰ τὸν ποιήσουν,
 Ὅστις τὸ Ἐρωτόκαστρον ἀπέσω νὰ τὸ ἴδῃ.» 260
 Ἀνέγνωσε τὰ γράμματα, ὥραν πολλὴν ἐστάθη,
 Σύννου, συστρέφων κατὰ νοῦν, τί πράξαι, τί ποιήσαι·
 «Σὰν κινήσω καὶ ἀναβῶ ποδοχωροβατήσω,
 Καὶ πῶς τὸ ἐπιφώνημα τὸ ὃ ἔχει ἡ πόρτα,
 Ὅτου κ' ἂν ὄλως τὸ πτερὸν οὐκ οἶδα τῶν ἐρώτων; 265
 Καὶ πῶς ὀπίσω νὰ στραφῶ καὶ οὐ μὴ ἴδω τὴν φλόγα,
 Τὸ πυροφλογοπόταμον, τὸ φλογερὸν ἐτοῦτο,
 Γυρεύω καὶ περιπατῶ ἔχω τώρα δέκα ἡμέρας;
 Τοῦ ποταμοῦ τὴν κεφαλὴν ἐπιθυμῶ γνωρίσαι,
 Καὶ πῶς μέσον τοῦ ποταμοῦ φλόγα πυρίνη τρέχει, 270
 Λοιπὸν μὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦτο προκρίνω πλέον,
 Κρεῖττον γὰρ ἵνα γένομαι τῶν πετεινῶν γε βρῶμα,
 Παρ' ὅτι πάλιν νὰ στραφῶ τοῦ νοταμοῦ ἐξοπίω.»
 Καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε τὰ τρία παιδόπουλά του
 Καὶ λέγει των· «Πεζεύσατε, ἀκαρτερήσατέ με· 275
 Καὶ ὅσας ὥρας ἂν ἀργῶ ὅσας καὶ ἂν ποιήσω,
 Κ' ἂν ὄλην αὐτὴν ἔσωθε πληρώσω τὴν ἡμέραν,
 Κ' ἂν καὶ τὴν ἄλλην πούπετι πληρώσω καὶ τὴν ἄλλην,
 Ὡδε μὲ περιμείνατε, προσκαρτερήσατέ με,
 Μὴ ἐμβήτε 'ς τὸ Ἐρωτόκαστρον, ἐπιφωνοῦμαι σᾶς το.» 280
 Καὶ παραυτὰ ἐσέβηκεν ὁ Βέλθανδρος καὶ μόνος,

Ἴδεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ποταμοῦ τὰ μέρη
 Διάφορα καὶ ποίκιλα μετὰ λευκῶν κτημάτων,
 Ἄνθη τ' ἄρκυσοκόκκινα τὰ δενδροειδῶς στρωμένα.
 Ἄνωθεν βλέμμαν ἔστρεψεν ὡς πρὸς τὰ δενδροστάχα, 285
 Καὶ δένδρων ἴδε καλλονὴν καὶ ἰσότηταν εὐμόρφην,
 Καὶ τὴν κορμοανάβασιν εὐκολωτάτην πάνυ,
 Ὅτινα εἶπες ἐκ παντὸς ὅτι ρουκανοτέκτων
 Ἐρῶρουκανοετύρνευσε σταθμίσας ἔπηξέ τα,
 Καὶ τοῦ ἀνθοφύλλου ὁ πλασμός πολλὰ ὠραιωμένος, 290
 Εἶδε παρεξενώθη τα, ὑπερεθαύμασέ τα,
 Τὸ δέ γε ἀναπόταμον κρατὴ πάντα κατ' ὄχθας,
 Τὸ ἐπεθύμη νὰ ἰδῆ τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο.
 Καὶ τότε βρύσιν ἠύρηκε παράξενον ὁ κάτης,
 Ψυχρὸν χιονοκρύσταλλον ὕδωρ εἶχεν ἢ βρύση. 295
 Φράσε· «Κἂν ὄλωσ ἀπορῶ τὴν καλλονὴν τὴν τόσην,
 Ἦν εἶχεν ὑπεράπειρον ἢ τῶν ἐρώτων βρύση.»
 Ἴστατο γρύψος λαξευτὸς ἐξήπλωνε πτερόν του,
 Τὴν ράχιν πρὸς ἰσότηταν ἔφερνε τῶν πτερῶν του
 Καὶ τὴν οὐρὰν ἐγύρισεν ὡς πρὸς τὴν κεφαλὴν του, 300
 Τοῖς δὲ ποσὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἐβάσταζε λεκάνην
 Στρογγυλολαξευτόμορφον ἀπὸ πέλεκυν λίθου,
 Τὸ δὲ νερὸν ἐκ στόματος ἐξήρχετο τοῦ γρύψου,
 Καὶ εἰς τὸ λεκανοπέτρινον ἐξήρχετον ἀπέσω,
 Τοῦ μὴ σταλάξαι σταλαγμὸν κάτω πρὸς γῆν ὀλίγον. 305
 Ὄραν ἐστάθη περισσὴν ὁ Βέλθανδρος προσέχων
 Τοῦ γρύψου τὴν κατασκευὴν καὶ τοῦ νεροῦ τὸ ξένον.
 Πῶς δὲ τὸ ἐξερχόμενον ἐκ στόματος τοῦ γρύψου
 Χωρεῖται εἰς μικρολέκανον παντοῦ μὴ ἔχων πόρον,
 Ἦ [κἂν] τίνα κατατροπὴν εἰς τὸ νερὸν ἐκστάζων, 310
 Καὶ πάλιν πῶς ἐκ τῶν χειλῶν ἐκρέη τῆς λεκάνης,
 Τοῦ ὕδατος τὴν ἐκροὴν ἐθαύμασεν ἐκεῖνος.
 Ἐξαίφνης κατεπάτησεν ὁ γρύψος ἐκ τοῦ τόπου,
 Ἄντίπερα τοῦ ποταμοῦ ἀπῆγε καὶ ἐστάθην,
 Εἶδε παρεξενώθηκεν ὁ Βέλθανδρος ἐκεῖσε 315

Καὶ πάλιν τὸ ἀναπόταμον τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο.
 Καλῶς περιεπάτειε κατασκοπῶν τὰ πάντα,
 Καὶ τόπον περιέδραμε πανεπιτήδειον πάνυ,
 Ἴδε παλάτια φοβερὰ τὰ οὐ δύναμαι ἀφηγεῖσθαι
 Κατὰ λεπτὸν τὰς χάριτας τῶν παλατίων ἐκείνων. 320
 Ἐπεὶ δὲ τὸ Ἐρωτόκαστρον ἀπ' ἔξω ἦτο κτισμένον
 Ἐκ σαρδονίχου λαξευτοῦ, ἀπήκασε τὸ ἀπέσω
 Ἐς ὅσον κατασκεύασμα τῶν πραιτωπίων ἐκείνων,
 Ζώδιον ἴδεν εὐμορφον ἔμπροσθε τοῦ τρικλίνου,
 Τέτοιον πολλὰ παράξενον ὠραῖον παμμεγέθην, 325
 Ἄφοῦ καὶ τὸ ποτάμιον ἐξήρχετον ἐκεῖνο·
 Ἦτο τὸ τρικλινόκτισμα ἀπὸ σαπφείρου λίθων,
 Λίθων μεγάλων καὶ λαμπρῶν, τεχνολατομεμένων,
 Τὸ στέγος δὲ τοῦ κτίσματος τίς νὰ τὸ ἀφηγήται;
 Πολὺς ἦτο καλλωπισμὸς τὸ τρίτον τοῦ τρικλίνου. 330
 Συνηρμοσμένα τεχνικῶς καὶ κατασκευασμένα,
 Τρία λιθάρια θαυμαστὰ ἐξαίρετα, μεγάλα,
 Ἐσκέπαζεν ἃ εἴπαμεν τὸ τρίτον τοῦ τρικλίνου.
 Φῶτα καὶ φῶς λαμπρόμορφον αὐγὰς παρέχων ἔσω,
 Ὅ δ' ἔσω πάτος κόκκινος σεληνοβεβαμμένος. 335
 Ἴδὼν ταῦτα ὁ Βέλθανδρος ὑπερεθαύμασέ τα,
 Ἐμβλέπων ὡς κατάσκοπος τὰς χάριτας τοῦ τοίχου.
 Ἐβλεπε ζώδια περισσὰ ποικιλολαξευμένα,
 Τὸ μὲν ὡς σχῆμα γυναικὸς τραχηλοδεσμομένον,
 Καὶ ἔρωτοςύρτην τύραννον τὰ ζώδια νὰ σύρνη. 340
 Ἄλλον πάλιν ὡς ἄνανδρον ποδοσιδηρομένον,
 Ἐρωταν δῆμιον στέκοντα ἔχων κατοπισθέν του·
 Ἄλλος εἰς χέρην ἴστατο ἄνωθε τῶν ἐρώτων,
 Ὡς γνήσιος φίλος καρτερῶν τοῦ ἔρωτος ἀγάπην.
 Ἄλλοι κατατοξεύουσι νὰ δείσουνον τυραννοῦντες, 345
 Ἦσαν τὰ νάντα λαξευτὰ ὡσπερ νὰ ἐκινουῦνται·
 Καὶ τὰ μὲν ἔμπροσθε ἤρχοντο, τὰ δ' ἄλλα ἐξοπίσω·
 Τὰ δ' ἄλλα [ζώδια] ἦσαν δε πρὸς τῶν δημίων τὰς χεῖρας.
 Ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ σώματος ἐχύσασι τὰ δάκρυα,

Ἐκ δὲ τοῦ στόματος αὐτῶν στενοχωροπηδοῦντες. 350
 Τὰ δὲ ἐπὶ τὰ ἄνωθεν εἰς χεῖρας τῶν ἐρώτων,
 Νὰ εἶπες, χαχατουρίζουσι, συχνοπυκνογελοῦσιν.
 Καὶ εἰς τὸ καθένα ἠῦρηκε γράμματα γεγραμμένα·
 Ὁ μὲν τοῦ δεῖνος τοῦ ῥηγὸς ἔγραφε θυγατέρα,
 Ὁ δὲ καὶ πάλιν ἔγραφε τοῦ βασιλέως τοῦ δεῖνος 355
 Τίς εὐγενῆς Ῥωμογενῆς πάσχη δι' αὐτὸ ἠρνήθη
 Γῆν τὴν αὐτοῦ καὶ τὰ λαμπρὰ καὶ τὸ κενόδοξόν του,
 Καὶ ὅπου ἡ ἐρωτόπλασις τὸν σύρνει νὰ παγαίη,
 Ὅπου ὁ Ἔρωτας αὐτοῦ ἐδουλογράφησέ τον·
 Ἄλλην δὲ πάλιν ἔγραφεν ἀφχόντισσαν γυναῖκα, 360
 Τὴν αἴσθησιν ἂν ἔκρυσεν ἐπαίδευσεν ἢ χάρις.
 Τὰ ἐρωτικά στρατεύματα ποτὲ οὐ δούλευσέ τα,
 Καὶ ἄλλαις εἰς τὰς χεῖράς των μετὰ ἰχάδην ξένον.
 Κρατοῦν τὸν μεγαλώτερον τὸν πρῶτον τῶν ἐρώτων.
 Ἴδὼν πάντα ὁ Βέλθανδρος ἀπ' ἄκρων ἕως ἄκρων, 365
 Τί ἄλλον ἀκριβέστερον ἐκείνου τοῦ τρικλίνου
 Ἴδεν, ἠκριβολόγησε καὶ πῶς νὰ καταλέξω;
 Ἐκεῖσε πρὸς τὴν κεφαλὴν ἐτήρησε καὶ βλέπη
 Ζώδιον οὕτως λαξευτὸν ἐκ λίθου σαπφειρίνου,
 Ἄφοῦ τὸ φλογοπόταμον ἐξήρχετον ἐκεῖνο, 370
 Καὶ βλέμμα πανεξαίρετον ἀλλαγε καὶ θλιμμένον.
 Ἐκεῖ ταῶνι λαξευτὸν καθήμενον ἐπάνω.
 Ἐπακουμβίζων γόνατον πρὸς τὴν χειρὸς [ἐκείνου],
 Τῇ δὲ παλάμη τῆς χειρὸς καθήμενον ἐκράτη,
 Ἐντέχνως ἀνεστέναξεν, εἶχεν εἰς γῆν τὸ βλέμμα, 375
 Πολλὰ θλιμμένον καὶ δεινὸν περίλυπον νὰ στέκεν,
 Καὶ ἔτρεχεν ἐξ ὀφθαλμῶν ἐκείνου τοῦ ζωδίου
 Ἡ βρύση ἢ τοῦ ποταμοῦ τοῦ φλογεροῦ ἐκείνου,
 Ἔτι καὶ ἐκ τοῦ στόματος πλὴν τῆς φλογός καὶ μόνον
 Ἠγήσαντο οἱ στεναγμοὶ φλογώδεις ὡς πῦρ φλόγων. 380
 Ἐντέχνως εἶχε λαξευτὰ γράμματα κεκομμένα.
 Ἔλεγον δὲ τὰ γράμματα, ἔφασκον δὲ τοιάδε·
 «Βέλθανδρος, παῖς ὁ δεύτερος πατρὸς τοῦ Ῥοδοφίλου,

Τοῦ κεκρατάρχου στέμματος πάσης τῆς γῆς Ῥωμαίων,
 Πάσχει διὰ πόθου στέμματος μεγάλης Ἀντιοχείας, 385
 Ῥηγὸς μεγάλου θυγατρὸς Χρυσάντζας λεγομένης,
 Τῆς πανευμόρφου καὶ λαμπρᾶς καὶ πορφυρογεννήτου.»
 Ἀνέγνωσε τὰ γράμματα, ἔπαθε πάθος μέγα,
 Πάθος ὑπέστη ποταπὸν ποσῶς οὐκ ἀπεικάζω·
 Ἰστάθην ὥραν περισσὴν κατασκοπῶν ἐκεῖσε, 390
 Ἰστατο τοίνυν ἐννεῶς, μέγα θορυβημένος,
 Καὶ πάλιν ἔβλεπεν ἐκεῖ καὶ θῶρει καὶ συντήρα,
 Συχνάκις τὰ ἀνέγνωθεν τὰ γράμματα ἐκεῖνα,
 Βλέποντα καὶ τὸ ζῶδιον θλιμμένα νὰ ἐστέκεν,
 Ἔσυνεθλίβετο καὶ αὐτὸς καὶ συμπονῶν ἐώκει, 395
 Καὶ συστενάζων μετ' αὐτοῦ καὶ συγκιρνῶν τοῦ πόθου
 Τὸ δακρυβρυσόποταμον ἔμιξε δάκρυνά του,
 Καὶ διέβην ὥρα περισσὴν ὥστε νὰ τὸν περάσῃ
 Ὁ θρηνησιμὸς, ὁ πικραμὸς ὃν εἶχεν ἐκ καρδίας.
 Καὶ μόλις ἐσυνέφερε τὸν λογισμὸν του τότε, 400
 Καὶ βλέμμα ἔρριων ἐκεῖ μικρὸν εἰς ἄλλο μέρος.
 Ἐτήρησε τῶν λαξευτῶν καὶ τρανοτάτων λίθων
 Καὶ ζῶων σχῆμα ὡς ἀνδρὸς ἰστάμενον ἐκεῖσε,
 Φρικτὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, δεινὸν ἀπὸ τῆς θεάς,
 Ἀχίτωσί τε καὶ γυμνὸν μέχρι καὶ ὀμφαλοῦ τε. 405
 Ἴδεν, ἐκατεσκόπησεν ἀκριβολογημένα
 Τὸ ζῶδιον τὸ θαυμαστὸν, ἐκεῖνο τὸ ὠραῖον,
 Καὶ βλέπει βέλος νὰ κάθεται ἔσω κατὰ καρδίας
 Σαῖτοερωτοτόξευτον ἐξ ἀέρος εἰσηλθεν.
 Ἐκ τῆς τομῆς τῆς καρδιακῆς ἐκείνης τοῦ καρδίου 410
 Φλόξ τοῦ πυρὸς ἐξήπχετο σύγκαπνος οὐκ ὀλίγος
 Κ' ἐσμίγετο τοῖς δάκρυσιν τοῦ λιθινοῦ ζωδίου.
 Καὶ γὰρ κ' εὐκολοστάλακτος τῶν γυναικῶν ἡ φύσις,
 Τὰ δάκρυα εἶχε πάντοτε συστεναγμῶν νὰ τρέχη,
 Ἄπερ ἡ φύσις τῶν ἀνδρῶν τὰ ὄπλα νὰ βαστάζη, 415
 Τίς τὴν σαῖταν ἔρριψεν ἐπάνω τοῦ ζωδίου,
 Καὶ ποῖκε καριοκοπετὸν, οὐχὶ πόθος γυναιίου;

Ἡῦρε δὲ πάλιν γράμματα λαξευτά κεκομένα,
 Ἔλεγον δὲ τὰ γράμματα, ἔφασκον δὲ τοιάδε·
 «Ῥηγὸς μεγάλου θύγατηρ μεγάλης Ἀντιοχείας, 420
 Χρυσάντζαν ἦν υπέγραψεν ἡ μοιρόγραφος τύχη,
 Τῆς εὐγενῆς καὶ τῆς καλῆς, τῆς πορφυρογεννήτου,
 Βέλθανδρος τῆς Ῥωμαϊκῆς παιδὸς τοῦ Ῥοδοφίλου,
 Ὁ Ἔρωσ τοὺς ἀφώρισεν ἀμφότερα τὰ μέρη.»
 Ἀνέγνωσε τὰ γράμματα, ἐστέναξε μεγάλως, 425
 Εἶπεν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· «Νὰ μὴ εἶχα ἐγεννέθην,
 Καὶ εἰς τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ἄψυχος νὰ εἶχα εὐρέθην,
 Εἰ δὲ εὐρέθην ἔμψυχος, ὡς ξένος νὰ ἐγνωρίσθην,
 Ἐπεὶ δ' ἡ φύσις ἔπλασε καὶ αἰσθησὶν μοι ἐδῶκε,
 Τὸν κόσμον τὸν ἐγνώρισα νὰ μὴ εἶχα γνωρίση, 430
 Καὶ εἰς τὸ Ἐρωτόκαστρον ποσῶς νὰ μὴ εἶχα ἴσβη·
 Εἰ δέ γε καὶ εἰσέβηκα ἔνδοθεν τοῦ τρικλίνου,
 Τὰ ζῶδια τὰ λαξευτά οὐ μ' εἶχα τὰ ἐσκόπουν.
 Εἰ δὲ τὰ ζῶδια ἐσκόπησα τὰ γράμματα νὰ μ' εἶχα τ' ἀναγνώση.
 Τῆς τύχης ταύτης νὰ ἔλειπα καὶ προσοχὴν νὰ εἶχα, 435
 Νὰ εἶδα, νὰ ἐσκόπησα μόνος τὸν ἑμαυτὸν μου,
 Ἐπεὶ δὲ μοιρογράφισμα ἠύρηκα ἰδικόν μου,
 Καὶ ποία μοι ἀπόκειται εἰς ἰδικὴν μου τύχην,
 Ἄς ἴδω εἰς ἀκρίβειαν λοιπὸν καὶ ἄς προσέξω
 Τὰς πικρογλυκοχάριτας τοῦ Ἐρωτοκάστρου τούτου.» 440
 Ἐξῆλθε ἀπὸ τὸν τρίκλινον, ἦλθεν εἰς τὸ κουβουκλί
 Καὶ τοῦτο ἐξ ἀδάμαντος λίθου ἦτο κτισμένον,
 Μετὰ τῶν μαργαρίτων τε ἦτον ἐπαστομένον,
 Καὶ λίθων πολυτίμων τε ὧν περ οὐκ ἔχει κόσμος.
 Ἦτο τὸ κτίσμα θαυμαστὸν τοῦ κουουκλίου ἐκείνου, 445
 Ἐντέχνως πάλιν ἴσταντο ἐκείναις αἱ καμάραι
 Διὰ κοχλίου γύρωθεν καὶ περιθριγκωμέναι.
 Ἡ φύσις τίνυν τῶν βρωτῶν, εἰ ἔθεᾶτο τοῦτο,
 Μεγάλως νὰ ἐπήνεσε, μεγάλως νὰ ἐθαυμάστην.
 Θεμέλιον οὐκ εἶχασιν, εἰς γῆν οὐκ ἠπατοῦσαν, 450
 Ἐκρέμαντο οἱ τέσσαρες τοῖχοι τοῦ κουβουκλίου,

Νὰ εἶπες καὶ ἀπήκαζε τὰς οὐρανίου σφαῖρας.
 Πάντως ὑπερεθαύμασεν ὁ Βέλθανδρος ὡς οἶδεν,
 Ὅμοίως δὲ καὶ τὴν αὐλὴν ἐθαύμασε κάκεινην,
 Εἶδε κάκεῖ τὸν Λέανδρον ἐκ λίθου κεκομμένου. 455
 Ἐκεῖ λουτρὸν πανεύμορφον πλήπης χαριτωμένον·
 Τοιοῦτον ἦτο τὸ λουτρὸν, οἶον ἄλλον οὐκ ἦτον,
 Οὐδὲ λαλῆσαι κἂν ποσῶς ἢ γλῶσσα δύναταί μου.
 Λοιπὸν παρέξω τοῦ λουτροῦ ἔκειτο ἢ φλισκίνα,
 Ὀπαῖα, πανεκαίρετος, ὅλη λιθαρωμένη, 460
 Καὶ ζώδια γύρου περισσὰ λιθαρωτὰ κάκεῖνα
 Τὰ ὅποια μετὰ μηχανῆς ἐώαστα κάτω ἔκεινη,
 Τῆς δὲ φλισκίνας κάτωθεν κάκ τῶν ζωδίων ἐκείνων
 Ἐβρυσε βρύση καθαρά πολλὰ διειδεστάτη,
 Ἄφ' οὗ κάκεῖνο τὸ λουτρὸν ἠρδείετο ἐκ ταύτης· 465
 Γύρωθεν δὲ τοῦ στέμματος ἐκείνης τῆς φλισκίνας,
 Πουλήτζια ἐκάθηντο γένη χρυσὰ παντοῖα,
 Καὶ τὸ καθένα ἐξ αὐτῶν ὡς ἔθος ἐκελάδη
 Τὴν ἰδικὴν του τὴν φωνὴν πάνθ' ὅμοια νὰ εἶπες,
 Καὶ ὡσπερ ζῶντα ἴσταντο ἐκεῖνα τὰ πουλήτζια, 470
 Τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτωθεν καὶ ὅσα τὰ τριγύρου.
 Μικρὸν ἐπαρεξέβηκεν ὁ Βέλθανδρος καὶ γλέπη
 Ἡλιακοῦ κατασκευὴν πολλὰ ὠραιοτάτην,
 Ὅτι τὰ λιθολάξευτα ἃ εἶχε γύρου γύρου,
 Τὰ λαμπροκαλαμόστουλα ὀρθομαρμάρωσίς τε, 475
 Κυττόφυλλα, χρυσόφυλλα, ἴων, κρίνων καὶ ῥόδων,
 Μάλαμα νᾶνε καθαρὸν, ὅλα σειστὰ τὸ πάντα.
 Λαμπρὰν εἶχαν τὴν σύνθεσιν τὸ ἓνα πρὸς τὸ ἄλλο,
 Καὶ λίθον πανεξαίρετον ὀλόκαλον ὠραῖον,
 Ἐπάνω δὲ τῆς κεφαλῆς τοῦ μονολίθου ἐκείνου, 480
 Θρόνος ἐκεῖτετο χρυσὸς καὶ κύκλωθεν τοῦ θρόνου
 Πλήθος ἀρμάτων περισσῶν πρὸς γῆν τε νενευκῶτων.

Γ

Καὶ τότε νύξ ἀσέληνος δέχεται τὴν ἡμέραν,
 Καὶ τὸ γυρεύειν χάριτας Ἐρωτοκάστρου ἄλλας,
 Ἐρωσ εἰσῆλθε πρὸς αὐτὸν ἀεροπτεροδρόμος, 485
 Ἰστάμενος ἐπάνω του καὶ λέγων πρὸς ἐκεῖνον·
 «Βέλθανδρε, φλάσαι σύντομα, ὁ βασιλεὺς καλεῖ σε.»
 Καὶ σὺν τῷ λόγῳ παρευθὺς ὁ Βέλθανδρος ἀνέστη,
 Ἀκολουθεῖ τὸν ἔρωτα τὸν φωνήσαντα τοῦτον,
 Ἀνέβη τοῦ ἡλιακοῦ καὶ πρὸς τὸν θρόνον εἶδε, 490
 Τὸ πῶς ἀπέσω κάθητο ὁ βασιλεὺς ἐρώτων,
 Στέμμα φορῶν βασιλικὸν, βαστάζων σκῆπτρον μέγα,
 Κρατῶν καὶ εἰς τὸ χέρι του μίαν χρυσοῦν σαΐταν.
 Τοῦτον ἰδὼν ὁ Βέλθανδρος πίπτει παρὰ τοὺς πόδας,
 Καὶ παρευθὺς ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν ἐρώτων λέγει· 495
 «Ἀνάστα, καὶ τὸ κράτος μου σύντυχε περὶ πάντων.
 Πῶς ἀπὸ γῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ γονικῆς σου χώρας
 Ἀπεξενώθης καὶ ἔφυγες, ἐλήλυθας ἐνταῦθα,
 Καὶ πῶς τὸ Ἐρωτόκαστρον ἐσέβηκες ἀπέσω,
 Σύντομ' ἀνάστα, λαλεῖ μοι καὶ ἀφηγήσου μέ τα.» 500
 Καὶ παρευθὺς ἀπὸ τῆς γῆς ὁ Βέλθανδρος ἀνέστη,
 Κλίνει πάλιν τὸν τράχηλον καὶ πίπτει πρὸς τοὺς πόδας,
 Καὶ τότες ἐσηκώθηκε καὶ πρὸς ἐκεῖνον λέγει·
 «Ὁ τῶν ἐρώτων βασιλεὺς ἐπιθυμεῖς νὰ μάθης,
 Πῶς τὴν πατρίδα ἔφυγα καὶ τὴν ἰδίαν χώραν, 505
 Καὶ ξένος ἐπροέκρινα καὶ ἄλλότριος νὰ γενῶ.
 Ῥοδόφιλος με ἔποτιξε θλίψεις ἀπειροτάτας,
 Χολὰς πολλὰ ἀπλήρωρας τοιαύτας καὶ τοσαύτας,
 Εἶπόν σοι μάθε, βασιλεῦ, τὸν λόγον καὶ τὸν τρόπον,
 Ὅτι διὰ θλίψιν ἔφυγον ἀπὸ τὰ γονικά μου, 510
 Διὰ τὴν καταφρόνησιν, ἣν εἶχον ἐκ πατρός μου,
 Καὶ δι' αὐτὸ ἐξέβηκα θλιμένος καὶ γυρίζω,
 Ἐγύρευσα, ἐδιάβασα χώρας ἀναριθμήτους,

Καὶ μετὰ πάντων εἰς Ταρσὸν κατήνησα τὸ κάστρον·
 Ἡΰρηκα μικροπόταμον καὶ ᾿ς τοῦ νεροῦ τὸ μέσον 515
 Φλόξ τοῦ πυρὸς ἐξήρχετο, καὶ διὰ τὸ πῦρ ἐκεῖνο
 Ἐπίασα τὸ ἀναπόταμον, θέλων ἰδεῖν τὸ τέλος,
 Τὴν κεφαλὴν τοῦ ποταμοῦ ἐπεθύμουν γνωρίσαι,
 Τὴν φλόγα μέσον τοῦ νεροῦ καὶ πῶς ὁμοῦ συντρέχει.
 Εἶπόν σοι, μάθε βασιλεῦ, δι’ αὐτὴν τὴν αἰτίαν 520
 Εἰσηλθον κ’ εἰς τὸ κάστρον σου, κάστρον καὶ ὄντως κάστρον
 Εὐμορφον ἐνὶ ἐξαίρετον, οὐκ οἶδα πούπετις τέτοιον.»
 Ὁ δ’ Ἔρωσ ἔφη πρὸς αὐτὸν, τοιάδε τὸν ἐλέγει·
 « Γίνωσκε τοῦτο, Βέλθανδρε, τὴν αὔριον ἡμέραν,
 Ἔχω γυναῖκες ἄβγενικαῖς τὸν ἄριθμον σαράντα, 525
 Στεμμέναις ὄλας δέσποινας, βασιέων θυγατέρας,
 Ἐκλελεγμέναις, εὐμορφαις εἰς εἶδος καὶ εἰς κάλλος
 Καὶ τοῦτο θέλω ἀπὸ σὲ πασῶν τὴν καλητέραν
 Γνωρίσης ἀπὸ σύγκρισιν τὴν ἰδικὴν σου μόνον.»
 Εὐθύς ἀπηλογήθηκεν ὁ Βέλθανδρος καὶ λέγει· 530
 «Ἀπὸ συγκρίσεως, Ἔρων μου, λέγεις τὴν ἰδικὴν μου,
 Ὅψει ἐν τάχει, δέσποτα, πασῶν τὴν κραιττοτέραν.»
 Ὁ Βέλθανδρος δὲ φοβηθεὶς τὸ τάγμα τῶν ἔρωτων,
 Οὐκ ἐχωρέθη εἰς πολλὰ, ἀλλ’ ὅμως δειλανδρίσας
 Εἶπεν· «Ἐγὼ σου σήμερον τὸ πρόσταγμα πληρώσω.» 535
 Ὁ δ’ Ἔρωσ δίδει του βεργὶ τρίκλονον πεπλεγμένον
 Ἀπὸ σιδήρου καὶ χρυσοῦ καὶ ἀπὸ πελάζου λίθου·
 «Καὶ νὰ καὶ τοῦτο τὸ βεργὶ, Βέλθανδρε ἐσὲ τὸ δίδω,
 Καὶ οἶαν κρίνεις ἐξ αὐτὰς κάλλιαν παρὰ τὰς ὄλας,
 Ἐκεῖνην δὸς καὶ τὸ βεργὶν ὡς δέσποινα τῶν ὄλων.» 540
 Ἀπλώνει πέρνει τὸ βεργὶν ἐκ τῆς χειρὸς Ἐρώτου·
 «Γυναῖκες τε εἰς εὐμορφίαν ὀρίζεις ἵνα κρίνω
 Ὅσον πρὸς τὸ βλεπόμενον ἐμοὶ οὐ μὴ με λάθη.»
 Εὐθύς ἀπεχωρίσθησαν οἱ πάντες ἀπ’ ἐκεῖνον,
 Ἀπέμεινεν ὁ Βέλθανδρος μόνος μεμωνομένος, 545
 Κατασκοπῶν τὰς χάριτας τοῦ Ἐρωτοκάστρου ἐκείνου.
 Καὶ παρευθὺς ἐτήρησεν εἰς ἓν μέρος καὶ βλέπει

- Χορὸν ὠραίων γυναικῶν τὸν ἄριθμον σαράντα,
Ἔξωθεν τοῦ ἡλιακοῦ τοῦ γύρου καθημένης.
- Ἴδὼν ταύτας ὁ Βέλθανδρος ἔφησε πρὸς ἐκείνας: 550
«Ἴδοῦ, συγκρίνων ὥρισεν ἐμοὶ ὁ μέγας Ἔρωσ,
Καὶ τὸ λοιπὸν, ἀρχόντισσας, ἔρχεσθε νὰ σᾶς κρίνω.»
Ἐχωρίσθη μία ἐξ αὐτῶν καὶ λέγει πρὸς ἐκεῖνον,
«Αὐθέντα, νὰ συγχωρεθῆς, μὴ μὲ παραδικήσης.»
Εἶπε δὲ αὐτὴν ὁ Βέλθανδρος, «ὅτι μὰ τὴν ἀλήθειαν 555
Ἀλλότριαν ξένην τοῦ βεργίου σε κρίνω, ὦ κυράμου,
Διὰ τὸ πηρὸν καὶ τὸ θολὸν τὸ ἔχουν οἱ ὀφθαλμοί σου.»
— Ἀπῆρε τὴν ἀπόφασιν καὶ πᾶ χωρία καὶ ἰστάθη.
Ἄλλη δὲ πάλιν τοῦ χοροῦ ἀφήκε καὶ ὑπάγει,
Ἔστάθη κατὰ πρόσωπον ἐκείνου τοῦ Βελθάνδρου, 560
Καὶ λέγει τὴν· «Τὰ χεῖλη σου τὰ περισσά σου, κόρη,
Μεγάλανε ἀσχημόκοπα, μεγάλα ὁ ἀσχημίζου.»
— Ἐκίνησε μετ' ἐντροπῆς κάκειθε μὲ τὴν ἄλλην
Ἀπῆγεν, ἐχωρίσθησαν ὁμοῦ εἰς ἓνα πόπον.
Μεγάλως ἐνεστέναξεν ἀπὸ ψυχῆς ἐκείνη. 565
Καὶ ἡ τρίτη περιπάτησεν ἀσύντακτα καθόλου,
Καὶ προσκυνεῖ τὸν δικαστὴν, καὶ ὁ κριτὴς τὴν λέγει·
«Ἀλλοτρίαν σε κρίνεις τοῦ βεργιοῦ, οὐκ εἶσαι κληρονόμος,
Ἡ φύσις μέλαιναν χροιάν νομίζω ἔποικέ σοι,
Ἄλλὰ ψυχρόν σοι σόφισμα κατέπλασες ἡ κόρη.» 570
Καὶ ἡ τετάρτη φθάνοντα κάκεινος ταύτην λέγει·
«Ἡ τῆς ὀφρύος σου ἔμμιξις ἂν ἔλιπεν ὡς βλέπω,
Ἐδέσποζές το τὸ βεργί, γίνωσκε ἀπὸ τώρα.»
Ἄλλη δὲ πάλιν τοῦ χοροῦ κάκεινη χωρισθεῖσα
Καὶ πρὸς τὸν μέγαν τὸν κριτὴν ἰστάθη ἀναισχύντως, 575
Εἶπεν ἐκεῖνος πρὸς αὐτὴν· «Οὐκ εἶσαι κληρονόμος,
Καὶ οὐ νὰ σὲ δώσω τὸ βεργί, ὅτι ἴς τὴν γῆν συγκύπτεις,
Ἰσόκορμος οὐδὲν εἶσαι, καὶ πῶς νὰ σὲ τὸ δώσω;»
— Καρδιακὰ ἐνεστέναξε καὶ ἔστάθη μὲ τὰς ἄλλας.
Καὶ μετ' αὐτὰς κατέλαβεν ὁμοίως καὶ ἡ ἕκτη, 580
Καὶ λέγει· «Πρόσεχε, κριτὰ, νὰ μὴ μου παρακρίνης.»

- Βλέψας ἐκεῖνος πρὸς αὐτήν, οὕτως τὴν ἀπεκρίθη·
 «Τὸ σαχνοπερισσάσαπκον ἂν ἔλιπε νὰ τῶχης,
 Ἐδέσποζές το τὸ βεργὶ καὶ μόνη σου νὰ τῶχης.»
- Ἀπῆρε τὴν ἀπόφασιν, ὑπάγει μὲ τὰς ἄλλας, 585
 Κ' ἐκ τοῦ ἰδρῶτος τοῦ πολλοῦ κατάβροχος ἐγίνη.
 Ἄλλη δὲ πάλιν τοῦ χοροῦ τῶν γυναικῶν ἐκείνων
 Ἀσύντακτος ἐκίνησε καὶ πρὸς αὐτὸν ὑπάγει,
 Κάκεῖνος λέγει τὴν εὐθύς «Οὐκ εἶσαι κληρονόμος,
 Καὶ νὰ σὲ δώσω τὸ βεργὶ, διατὶ θεωρῶ σε, κόρη, 590
 Ὅτι τὰ ἴδόντιά σου, κυρὰ, ὡς βλέπω, ψόγον δίδουν,
 Τὰ μὲν ἀπέσω κλίνουσι, τὰ δ' ἄλλα ἐμπροσκύψαν,
 Δι' οὗ καὶ εἶπον ἐξ ἀρχῆς, οὐκ εἶσαι κληρονόμος.»
 — Ἀπῆρε τὸν ἀπόλογον, ἐστάθη με τὰς ἄλλας.
 Ἄλλ' ὁ χορὸς τῶν γυναικῶν τῶν μηδαμῶς κριθέντων 595
 Ἦλθασι κατενώπιον ἐκείνου τοῦ Βελθάνδρου·
 Ἰστατο τρεῖς καὶ τέσσαρες καὶ πάλιν ἄλλαις πέντε,
 Καὶ ἔπρναν τὴν ἀπόφασιν δικαίως μετὰ ψόγων.
 Ἴδοῦ λοιπὸν ἐμείνασιν ἀπὸ ὄλαις ταῖς σαράντα
 Γυναῖκες τρεῖς τὸν ἄριθμον νὰ στέκουν ἕνα τόπον. 600
 Καὶ λέγει τὰς ὁ Βέλθανδρος, αὐτὰς τὰς τρεῖς ὠραίας·
 «Δεῦτε καὶ αἱ τρεῖς, δεῦτε ὁμοῦ, ἔλθατε νὰ σᾶς κρίνω.»
 Ἦλθασιν ἴσταντο καὶ αἱ τρεῖς κατενώπιον τούτου,
 Ὄρισε λέγει πρὸς αὐτάς· «Ἐχω τοῦ νὰ ζᾶς κρίνω
 Πολλὰ ἀκριβὰ, πολλὰ ψιλὰ, νὰ μὴ ἔχω καταδίκην 605
 Καὶ πέσω κεῖς κατάκρισιν τῆς ἐρωτοκρισίας.
 Λοιπὸν ἐσεῖς ἀρχόντισσαι, δεῦτε καὶ αἱ τρεῖς ὁμοῦ τε,
 Ὑπάγετε, κινήσατε ἐκεῖσε πρὸς τὰ πέρα,
 Καὶ πάλιν δεῦτε πρὸς ἐμὲ ἀπέλθατε, στραφῆτε·
 Ἐχω ὄρισμὸν καὶ θέλημα, καὶ μετὰ ἀκριβείας 610
 Νὰ κρίνω καὶ νὰ στοχάσω τὴν καθεμίαν ὡς πρέπει,
 Τὸ κάλλος τοῦ προσώπου της καὶ τὸ κορμὶ της ὅλον,
 Τὸ βᾶδισμα, τὸ κίνημα καὶ τὴν περπατησίαν της.»
 Ἀπῆγαν, ἦλθασιν αὐταῖς δις, τρίς [τε] καὶ τετράκις,
 Καὶ λέγουσι τὸν Βέλθανδρον· «Σύγκρινον σύγκρινέ μας.» 615

Εἶδε τὰς τρεῖς ὁ Βέλθανδρος καὶ κατεσκόπησέ τας,
Καὶ ὡς τεχνίτης ἀκριβῶς ἠκριβολόγησέ τας.

Καὶ πρὸς τὴν μίαν εἶρηκε· «Χωρίζου ἀπο τὰς δύο·
Αἱ τρίχες τῶν χερῶν σου, ὦραία μου, ψέγουσί σε.»

Καὶ παρευθὺς, ὡς ἤκουσε τὸν ψόγον τὸν οἰκεῖον, 620

Ἐθλίβην, ἐνεστέναξε, καὶ πρὸς ἐκεῖνον λέγει·

«Ὡς ἔκαυσας κ' ἐμπύρισας τὸ καρδιορίζωμά μου,
Οὕτως καγεῖ ἡ καρδίτζα σου ἀπὸ ἐρωτοαγάπης.»

— Ταῦτα εἰπὼν ἐδιάρβηκε καὶ ἵστάθη μὲ τὰς ἄλλας.

Τὴν δ' ἄλλην λέγει Βέλθανδρος· «Μυριακριβολογῶ σε 625

Ἴσως εἰς τὴν ἀνάπλασιν καὶ πλάσιν τοῦ προσώπου,
Καὶ τοῦ κορμίου καὶ σώματος καὶ σὲ ὥσπερ τὴν ἄλλην
Ἐκείνην ψόγος τῶν τρχῶν, σὺ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν τε,

Ἐτήρησα τοὺς ὀφθαλμοὺς, κόρη, τοὺς ἰδικούς σου,

Καὶ ἕς τὸ νερὸν τοῦ Ἔρωτος καλύβη πολεμοῦσι, 630

Νὰ εἶπες, κινδυνεύουσιν, ὦραία, νὰ πνιγοῦσι,

Καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν βυθίζονται, οὐκ ἔμπορῶ κἂν ὄλως,

Εἰς τοῦ νεροῦ τὸ πρόσωπον πάλιν νὰ τ' ἀναώασω.»

Κάκείνη ὡς ἐγροίκησε τὴν κρίσιν τοῦ Βελθάνδρου,

Μετὰ πικρίας ἐτήρησε καὶ βλέπει τον καὶ λέγει· 635

«ᾧ ἀδικώτατε κριτὰ, εἰς τὸν θεὸν ἐλπίζω,

Νὰ πέσης μέσα ἕς τὸν βυθὸν τῆς ἐρωτοαγάπης,

Καὶ εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ νὰ πνίγης, ν' ἀποθάνης,

Ὅτι καὶ τὴν καρδίαν μου ἀπέκαυσας διόλου.»

— Ταῦτα εἰπὼν μετὰ πικρίας ἀπῆγε μὲ τὰς ἄλλας. 640

Τότε ἰδὼν ὁ Βέλθανδρος τὴν ὕστεραν ἐκείνην,

Μετὰ ἐρεύνης ἀκριβῆς σκοπῶν καλῶς τὰ πάντα,

Τὴν ἡλικίαν, τὴν εὐμορφίαν της, τὰ κάλλη τοῦ προσώπου,

Τὸ σεῖσμα καὶ τὸ λύγισμα, τὸ ἐπιτήδευμά της,

Εἶπε καὶ ἐγκωμίασεν ἐμβλέποντα τὴν κόρην. 645

«Εἰς τῶν τὴν αὐλὴν ἐκάθισεν ἡ φύσις,

Ἐσύναξεν, ἐμάζωξε κατὰ λεπτὸν τὰ πάντα,

Τοῦ κόσμου ὅλας τὰς χάριτας καὶ τὰς εὐμορφοσύνας,

Ἐσὲ, κόρη, τὰς ἔδωκε καὶ κατεπλούτισέ σε,

Ἐσένα τὰς ἐκάρισε, χαρὰ ᾿ς ἐσένα, κόρη 650
 Τὸ σῶμά σου τὸ εὐγενικὸν ἴσον βεργὶν τὸ ποῖκε,
 Κυπαρισσοβεργολικὸν ἐδημιούργησέ το,
 Ἐπειτα ἀνεφύσησεν ὄλον καὶ ψύχωσέ το,
 Πᾶσα κοπὴν καὶ χάρισμα ζῶν ἐπλαστούργησέ το,
 Καὶ νὰ καὶ τοῦτο τὸ βεργί, τὸ ὁ βασιλεὺς ἐρώτων 655
 Ἐχκεύνασε μεθ' ἡδονῆς, ὡς διὰ ᾿σένα, κόρη,
 Ὅριζω σε, ἀρχόντισσα, ἄπλωσε πιάσέ το.»
 Ἀπλώνει, πέρνει τὸ βεργὶν ἐκ χειρὸς τοῦ Βελθάνδρου,
 Ἀπῆγε καὶ ἐστάθηκεν ἔξω ἀπὸ τὰς ἄλλας,
 Βαστάζων εἰς τὰς χεῖράς [της] τὸ βεργὶν ὡς βραβεῖον. 660
 Ὡς οὖν ταῦτα πεπλήρωντο, ἰδοῦ ἔρωσ πτερωμένος,
 Καὶ λέγει· «Δεῦρο, Βέλθανδρε, ὁ βασιλεὺς καλεῖ σε.»
 Καὶ σὺν τῷ λόγῳ παρευθὺς ἀκολουθεῖ ἐξοπίσω,
 Κεῖς τὸ σαπφειροτρίκλινον κατέλαβεν ἀπέσω,
 Ἄφ' οὗ τὸ φλογοπόταμον κατέλυν ἐκεῖνο. 665
 Βλέπει ἐκεῖ καθήμενον Ἔρωτα τοξοφόρον,
 Εἰς κεφαλὴν πανυψηλὰ ἐκείνου τοῦ τρικλίνου
 Εἰς λίθον ἓνα λαξευτὸν λυχνιταρὴν σουπαῖδην·
 Τριγύρωθεν νὰ στέκονται τάγματα τῶν ἐρώτων.
 Τοιαῦτα λέγει πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου 670
 «Βέλθανδρε, πῶς τὴν σύγκρισιν, εἰπέ μοι, τὴν ἐποῖκες,
 Καὶ ποῖαν ἔδωκες τὸ βεργί, νᾶναι κυρία εἰς ὄλαις;
 Λοιπὸν εἰπέ μοι, Βέλθανδρε, καὶ λεπτολόγησέ με
 Τῆς καλλιωτέρας τὰ τερπνὰ, τὰς εὐμορφίας καὶ κάλλη,
 Πῶς ὑπερτέρα πέφυκε παρὰ τὰς ἄλλας αὕτη.» 675
 «Ἐπεθυμεῖς», ἀντέφησεν, «Ἔρων μου, τοῦ νὰ μάθης,
 Τὸ ποῖαν ἔδωκα τὸ βεργί, καὶ τὰ τερπνὰ της κάλλη,
 Καὶ τὰ λοιπὰ χαρίσματα, τᾶχει παρὰ τὰς ἄλλας
 Ἐκ τῆς σελήνης ἔπεσεν ἐκείνη τὰς ἀγκάλας,
 Καὶ τὸ λαμπρὸν της μερτικὸν ἀπέσπασε καὶ ἀπῆρε. 680
 Τὴν συγκοπὴν καὶ σύνθεσιν, τὰ τοῦ κορμίου της μέλη,
 Αὐτὴ ἡ βασιλεία σου ἐκαλοδώρησέ τα,
 Καὶ καθεδρίαν ἔποικεν ὀλοσωματομένην,

Ἐπάνω νὰ καθέζεται εἰς κενοδόξιμά σου,
 Τοῦ κάλλους μέσον ἔπλασες καὶ σωματούργησές την· 685
 Ὑπὲρ ἀνθρώπων ἔδωκες πᾶσαν κοπὴν καὶ τέσιν·
 Ἔχει μαλλία χρυσαφωτὰ ἴσα τῆς ἡλικίας της,
 Ὡς χόρτον εἰς παράδεισον, ὡς σέλινα εἰς κῆπον,
 Οὕτως εἶχε τὸ δάσωμα τῶν ὀμαλλίων ἢ κόρη,
 Νὰ εἶπες, ὅτι χάριτες εἰσὶν ὅλαι τοῦ κόσμου 690
 Ἐπάνω της ἐκάθησαν καὶ θήκασιν κατοῦναν.
 Αἱ μῆνιγγές της ἐκ παντὸς χωρὶς ἀμφιβολίας
 Ἔχουν τὸ ἀποτύπωμα τόσον χρυσοποικίλον,
 Νὰ ρύψη τις τὸ βλέμμα του νὰ ἴδεν ὀφθαλμούς της
 Παραυτὰ τὴν καρδίαν τοῦ σύρριζον ν' ἀνασπάζουν, 695
 Εἰς τον βυθὸν τῆς λίμνης σου ἀπέσω κολυμβῶσι,
 Μικρὰ, μικρὰ ἐρωτόπουλα δοξεύουν μέσα παίζουν,
 Ὀφρύδια κατάμαυρα ἐφύσησεν ἡ τέχνη,
 Γυαφύρια κατεσκεύασεν ἀπὸ πολλῆς σοφίας
 Αἱ χάριτες ἐχάλκευσαν τὴν μύτην τῆς ὠραίας, 700
 Στόμα χαρίτων χάριτες, ὀδόντια μαργαριτάρια,
 Μάγουλα ῥοδοκόκκινα, λεπτόβαπτα τὰ χεῖλη,
 Ἐμύριζε τὸ στόμα τῆς χωρὶς ἀμφιβολίας,
 Στρογγυλομορφοπήγουνος ὑπερاناσταλμένη,
 Λευκοβραχίων τρυφερὰ, τράχηλος τορνευμένος, 705
 Ἡ μέση της ὀλόλυγνη μετὰ μεγάλης τέχνης
 Ἀπλῶς ὡς λεπτοκάλαμον ἐκατασκεύασέ την,
 Τὸ κλίμα τοῦ τραχήλου της καὶ τὸ ὑπολύγισμά της,
 Σῶμα καὶ γὰρ ἐξάριετον καὶ τῆς συνθέσεώς της
 Νὰ εἶπες ὅτι χάριτες ἐξέργονται ἀπ' αὐτὴν 710
 Ὡς τροχὸς ἐτροχάλευσε τὴν βρύσιν ὁ τεωνίτης,
 Τὸ στήθος της παράδεισος ἐρωτικὸς ὑπάρχει,
 Τὰ μῆλά της ἐφέγγασιν ἀπὸ ὕψηλης θεωρίας
 Τὸ βλέμμα πάνυ θαυμαστὸν καὶ ἡ περπατησίᾳ της,
 Ὅταν γυρίσῃ ἀπόκοτα καὶ ἴδῃ ἐπάνω κάτω, 715
 Θερίζει σου τὴν αἴσθησιν, κόπτει σου καὶ τὴν φρόναν,
 Καὶ σεαυτὸν, ὦ βασιλεῦ, κἂν τολμηρὸς μου ὁ λόγος,

Ἄν σὲ σκιάση πούπετις, σύμπετος νὰ κατέβης.»
 Καὶ σὺν τῷ λόγῳ παρευθὺς ἄφαντος ἐγεγόνει·
 Ταῦτα ἰδὼν ὁ Βέλθανδρος, ἐξεστηκῶς ἐγίνη, 720
 Ἐχάθηκεν ὁ Ἔρωτας, ἐπέτασεν, ἐδιέβη.
 Ὁ στόλος ὁ τῶν γυναικῶν τελείως ἠφανίσθη,
 Ὡς ὄνειρον ἐλύθηκε τὸ πρᾶγμα ὅσον ἶδε.
 Τὸν νοῦν συστρέφων ἔφερε καὶ τὸν ἑαυτὸν του λέγει·
 «Τί τοῦτο πῶς παλι[μ]πετῆς, ἀσύστατε χρόνε τοῦ βίου.» 725
 Παραυτὰ γοῦν ἐγύρισεν ὁ Βέλθανδρος ὀπίσω,
 Ἐσκόπησε τὸν τρίκλινον, ἦλθεν εἰς περιβόλι,
 Εἶδεν ἐκεῖ τὰ παντερπνὰ ἄνθη τοῦ παραδείσου·
 Ἐκεῖσε πάλιν ἔστρεψεν ἔνθα τὸ πρῶτον εἶδε
 Τὰ λιθοζόα ζώδια τὰ μοιρογραφημένα, 730
 Ἀνέγνωσε τὰ γράμματα, ἐδάκρυσεν μεγάλως·
 Καὶ λέγει τότε μόνος του μὲ τὴν οἰκείαν του γνώμην·
 «Ἐγὼ τὸ μοιρογράφημα τῆς ἰδικῆς μου τύχης
 Εἶδα καὶ κατεγνώρισα καὶ γεγραμμένον ἠῦρα·
 Εἰς Ἀντιόχειαν ῥηγὸς θυγάτηρ ἔγραφέ μου, 735
 Καὶ ἄς ἀπέλω εἰς αὐτὴν ὄνομα τὴν Χρυσάντζαν,
 Πολλὰ γὰρ ἔνι ἀδύνατον ἄνθρωπον εἰς τὸν κόσμον,
 Τὴν εἰμαρμένην ἐκφυγεῖν καὶ τῆς τύχης κλῶσμα.»
 Καὶ σύντομα ἐξέβηκε τὴν πύλην τὴν τοῦ κάστρου,
 Εὔρηκε τοὺς ἀνθρώπους του, κατῶς καὶ ἔταξέ τους, 740
 Κανεῖς οὐδὲν ἐτόλμησε νὰ ἔμβη εἰς τὸ κάστρον·
 Καβαλλικεύγει παραυτὰ μὲ τὰ παιδόπουλά του.

Δ

Περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ ἐστέναξε μεγάλως.
 Εἰς Ἀντιόχειαν ἔτρεχε, καὶ πότε νὰ ἐφθάσῃ;
 Καὶ πέντε ἐσυνέτρεχεν ἡμέρας ὀλοκλήρους. 745
 Ὅποταν δὲ ἐσέβηκε κάμπους Ἀντιοχείας,
 Τὸ κατὰ τύχην εὔρηκε τὸν ῥήγα κυνηγοῦτα.

Γοργὸν πεζεύει, προσκυνᾷ ὁ Βέλθανδρος τὸν ῥήγαν.

Ὁ ῥήγας τοῦτον κατιδὼν πολλὰ γονυκλιτοῦντα,
Ἄνεκραξεν ἀπὸ μακρὰ, γωνάζει πρὸς τὸν ξένον· 750
«Τὸ σχῆμά σου ῥωμαϊκὸν φαίνεται ἀπ' ἐντεῦθεν,
Εἰπέ μοι τί τὸ ὄνομα καὶ πόθεν ἢ πατρίδα;»

Ἐκεῖνος πάλιν σύντομα τὸν ῥήγα κατελάλει·
«Ἐμοὶ μὲν γένος ὑψηλὸν, περιφανὲς ὑπάρχει,
Ἦνομα δέ μοι Βέλθανδρος τὴν τῶν Ῥωμαίων λέξιν· 755
Πατρὸς μου δὲ κατέλιπα χώραν καὶ βασιλείαν,
Καὶ χώρας ἐπροέκρινα ξένας νὰ τὰς γυρίζω.»

Καὶ ταῦτα λέγει πρὸς αὐτὸν χαμογελῶν ὁ ῥήγας·
«Ἐὰν ᾿ς ἐμένα σήμερον νὰ δουλωθῆς προκρίνεις,
Δώσω σοι δόξας καὶ τιμὰς καὶ χρήματα νὰ ἔχῃς, 760
Οἷα οὐχ εὐρηκες ποτὲ εἰς σεαυτοῦ πατρίδα.»

Καὶ πάλιν ἀπεκρίθηκεν ὁ Βέλθανδρος τὸν ῥήγαν·
Ἦς γένη αὐθέντα, σήμερον θέλημα ἰδικόν σου,
Καὶ σπούδασε καὶ ποίση το, κἀγὼ διὰ τὴν τιμὴν μου,
Νὰ γένω δοῦλός σου πιστὸς παρὰ πάντας, οὐς ἔχεις.» 765

Καβαλλικεύει ὁ Βέλθανδρος, καὶ τὰ παιδόπουλά του,
Καὶ τοῦ ῥηγὸς κατόπισθεν καὶ ἐνταμῶς κυνηγοῦσιν,
Κ' εἰς ἓνα τόπον ὑψηλὸν, εἰς ἓνα βουνοτόπην
Ἠῦραν παραυτὰ λαγῶν κ' ἔλυσαν τὸ φαλκόνι,
Καὶ σύντομος ἐφάνηκεν ἀετὸς οὐρανοδρόμος, 770
Χύνει πτερὸν ἐπάνω του καὶ ἀπῆρε τὸ φαλκόνι.
Ἰδὼν ὁ ῥήγας τὸ συμβᾶν, ἐθλίβην, ἐλυπήθη,
Καὶ σύντομον ὁ Βέλθανδρος δοξάρι του γεμίζει,
Εὐστόχως κατετόξε τον τὸν ἀετὸν εἰς πτεροῦγαν.
Πονῶν ἐκεῖ ὁ ἀετὸς ἀφῆκε τὸ φαλκόνι, 775
Ἦατρωτον ὄλον, ἄβλαβον χωρὶς καμμίας ἀνάγκης.
Τὸ εὖστοχον ἐθαύμασεν ὁ ῥήγας τοῦ Βελθάνδρου
Καὶ τὸ πανεπιτήδειον ὑπερεπαίνεσέ τον.

Ἰλαραυτὰ γοῦν ἐγύρισαν, ἀφῆκαν τὸ κυνήγι.
Ἦστράφηκεν, ἐγύρισεν ὁ ῥήγας εἰς τὴν χώραν, 780
Καὶ ὁ Βέλθανδρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ νὰ τὸν ἀκολουθοῦσιν.

Εἶχαν τὸ δεῖπνον παραυτὰ, ἐστήσασι τὴν τάβλαν,
 Καὶ πρὸς τὴν τάξιν ἐγερον τοῦ φαγητοῦ τὰ πάντα,
 Μετὰ πολλῆς παράστασης, ἀρχόντων μεγιστάνων,
 Ἰσθῆκει δὲ καὶ Βέλθανδρος ἐντάμα μετ' ἐκείνους, 785
 Ὁ ρήγας πάλιν ἤρξατο διήγησιν Βελθάνδρου,
 Τὸ πῶς τὸν εἶδε κ' ἤρχετο μὲ τὰ παιδόπουλά του,
 Τὴν συνταγὴν τὴν ἔποικε, λίξιός του ἐγίνη,
 Καὶ πῶς εἰς τόπον ὑψηλὸν, εἰς ἓνα βουνοτόπην,
 Ἐκεῖ εὐρέθη λαγωγὸς, ἐλύθη τὸ φαλκόνι, 790
 Καὶ ἀετὸς ἐχύθη καὶ ἀπῆρε τὸ φαλκόνι,
 Καὶ πῶς ἐκεῖνος πεταστὸν ἐκατατόξευσέ τον,
 Καὶ τὸ φαλκόνιν ἔμεινεν ἄτρωτον καὶ χωρὶς βλάβην.
 Ἀπῆρεν ἔπαινον πολὺν ἀπὸ παντὸς ἀνθρώπου,
 Κ' ἐκ τῆς ρηγίνας τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀπὸ τῆς Χρυσάντζας. 795
 Μετὰ δὲ τὴν διήγησιν προανεφώνησέ τον·
 «Ἐπαρε μῖσος ἐξ ἡμῶν τοῦτο σχολοῦμαι σέ το.»
 Ἀπλώνει, πέρει τὸ φαγὴν ἐκ τοῦ ρηγὸς τὰς χεῖρας,
 Καὶ ταῦτα λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ρήγας μετὰ πόθου·
 «Ἐδὼ ἄς ἦσαι, Βέλθανδρε, μὲ τοὺς οἰκείους μου ἀνθρώπους, 800
 Ἄς ἦσαι εἰς προσκύνησιν τῆς ἐμῆς βασιλείας.»
 Ἐπίασεν ὁ Βέλθανδρος τόπον τιμῆς μεγάλης,
 Εἰσέβαινεν ὁ Βέλθανδρος χωρὶς βουλῆς ἄς τὸν ρήγαν,
 Οἴαν ὦραν οὐ δέετον ἄλλο θέλημα νᾶχη.
 Ἐν μια οὖν τῶν ἡμερῶν ἔσεμβαίνει εἰς ταμεῖον 805
 Ὁ Βέλθανδρος νὰ χαιρετᾷ τὴν ρηγίνα καὶ ρήγαν
 Καὶ τὴν Χρυσάντζαν τὴν λαμπρὰν τὴν θυγατέρα τούτων.
 Ὡς γοῦν ἐκατεσκόπησε τὸν Βέλθανδρον ἡ κόρη,
 Μοναυτὰ τὸν ἐγνώρισε, ὅτι ἔνι αὐτὸς ἐκεῖνος,
 Ὅπου ἀπῆρε τὴν βεργὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τούτου, 810
 Ὅταν ἄς τὸ Ἐρωτόκαστρον ἡ σύγκρισις ἐγίνη.
 Ἐπερεδέχετο δ' αὐτὴ ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομά του·
 Ὡς δ' ἤκουσε τὸ «Βελθανδρε» ἐκ τοῦ ρηγὸς τὸ στόμα,
 Σύρριζον τὴν καρδίαν τῆς ἐνέσπασεν ὁ λόγος,
 Καὶ παρευθὺς ἐγένετον ἐρωτοπλουμισμένη. 815

Ἴδεν ἐκεῖνος πάλιν δὲ, ἐγνώρισε τὴν κόρην,
 Ἐκείνη δὲ τὸν Βέλθανδρον, ἐκατεσκόπησέ τον,
 Σημάδια τοῦ προσώπου του τὰ ἄειχεν εἰς [τὸν] νοῦν της.
 Εἶδε καὶ καλογνώρισεν, ὅλα ἴστωθηκέ τα,
 Ἐμνήσθηκε καὶ τὸ βεργὶ μάλλον καὶ συντυχίας, 820
 Ἄσπερ ὠμίλει μετ' αὐτὴν καὶ μὲ τὰς ἄλλας κόρας,
 Ὅποῦ εἰς τὸ Ἐρωτόκαστρον λοιπὰς τριάκοντα ἔννεα.
 Ἐκτοτε τὴν ἐγώρισεν ἐποῖκαν μὲ σημεῖα,
 Κανεῖς οὐδὲν ἐγίνωσκε κρυφοκαμώματά των.
 Καὶ δύο ἔτη παρέδραμον, κανεῖς οὐκ ἐπενόει. 825
 Δύο μῆσι καὶ σὺν αὐτοῖς ἄλλους τε χρόνους δύο
 Εἶχαν κρυφὰ πονέματα τῆς ἐρωτοληψίας.
 Καὶ μίαν πρὸς παράβραδον ὥραν ἡλίου δύσιν
 Ἐκάθητο ὁ Βέλθανδρος μόνος εἰς τὸ παλάτι,
 Μικρὸν καὶ ἐπαρέκυψεν ἐφ' ἓνα παραθύρι, 830
 Βλέπει ὅτι ἐξέβηκε καὶ πάγη ἔς περιβόλι
 Χρυσάντζα, κόρη τοῦ ῥηγός, ἡ πολυποθητὴ του,
 Εἰς δένδρον εὐσκιόφυλλον θέτει ἐκεῖ ὑποκάτω,
 Μεγάλως ἐνεστέναξεν ἐκ βάθου τῆς καρδίας,
 Ὡς πόταμος τὰ δάκρυά της ἐτρέχασι τῆς κόρης. 835
 Τέτοιους λέγει μὲ δάκρυα, μὲ στεναγμούς τοὺς λόγους·
 «Βέβαιον τώρα μάνθανε, Βέλθανδρε, δι' ἐσένα
 Πάσχω καὶ διατρύχομαι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν,
 Καίγομαι κ' ἐμπυρίζομαι καὶ τέλος οὐ λαμβάνω,
 Καὶ μάκρυνε τὸ τέρμενον δύο χρόνους καὶ δύο μῆνας, 840
 Ὅποῦ βαστῶ τὴν φλόγα σου κρυμμένην ἔς τὴν ἀγκάλην,
 Καὶ ὥς πότε τοῦτο τὸ κακὸν κρυφὰ νὰ τὸ δουλεύω,
 Εἶθε νὰ μ' εἶχα δὲ ἰδῆ, νὰ μ' εἶχα σὲ γυωρίση.»
 Ἔστηκ' ἀπὸ ἔξω Βέλθανδρος, παρακροᾶται ταῦτα,
 Ὡς δ' ἔκουσε τὰ ἔλεγε Χρυσάντζα δι' ἐκεῖνον, 845
 Γοργὸν ἐκατεπήδησε καὶ ἐσέβηκεν ἀπέσω.
 Ὡς γοῦν ἐστράφησαν οἱ δύο καὶ ἴδησαν ἀλλήλους,
 Ἐναντιοθησίαν ἔπασσαν ἀνφότερα τὰ μέρη,
 Καὶ ἐκείτοντο τὰ σώματα μισοαποθαμένα,

Καὶ διέβη ὥρα περισσὴ, τὸν νοῦν των νὰ συμφέρουν. 850
 Καὶ ἄφ' ὧν τὸν νοῦν ἐσύμφερον καὶ ὅλον τὸν λογισμὸν των,
 Ὁ Βέλθανδρος ἐστράφηκε καὶ πρὸς τὴν κόρην λέγει·
 «Βεργὶ βαστάζεις, λυγερὴ, καὶ τὸ καλὸν λὺκ οἶδες,
 Μόνον γινώσκει το ὄ κριτῆς, ὅποῦ σὲ τὸ ἐδῶκεν.»
 Ἐκεῖνὴ πάλιν πρὸς αὐτὸν ἀντέφησε τοιάδε· 855
 «Καὶ τί μετέχεις ἄνθρωπε, καὶ τὸ βεργὶ γυρεύεις;»
 Αὐτὸς ἀνταπεκρίθηκε καὶ πρὸς τὴν κόρην λέγει·
 «Ὡς ἰδικὸς σου, δέσποινα, δοῦλος πιστὸς γυρεύω,
 Τὰ ἀϋθεντικά μου πράγματα, κυρία, νὰ φυλάττω.»
 Ταῦτα εἰπὸν ἐστράφηκε γελῶτα πρὸς ἐκεῖνον, 860
 Αὐτὸς περιλαμβάνει τὴν καὶ ἔπασαν οἱ δύο,
 Καὶ ἀπὸ συχνοφιλήματα καὶ ἀπὸ τὰς περπλοκάς των
 Τὰ δένδρα τὰ ἀναίσθητα καὶ αὐτὰ ἀντιδοноῦσαν.
 Ἀναίσθητοι ἐκείτοντο μέχρι μεσονυκτίου.
 Ἄφ' οὗ δὲ ἐξεπλήρωσαν τὸ ἤθελαν οἱ δύο 865
 Κ' ἐγνώρισαν τὰ τῆς αὐγῆς τὰ βλέφαρα χαράζουσαν,
 Ἡδέως κατεφίλησαν, χωρίζονται ἀλλήλως.
 Ἦλθεν ἡ δέσποινα ταχὺ καὶ ὑπάγει 'ς τὸ παλάτιν.
 Ἄλλ' ἦλθε καὶ ὁ Βέλθανδρος καὶ ὑπᾶ πρὸς τὴν μονὴν του,
 Ἔβλεπον δὲ παραμονὰς τέσσαρας τῆς Χρυσάντζας, 870
 Καὶ τοῦτον κατεκράτησαν οἱ βίγλαις τῆς ὠραίας,
 Καὶ δένουσι τὰ χερίᾱ του ὀπίσω καὶ τὰ δύο.
 Ὡς δὲ τότε ράτησαν τὸν Βέλθανδρον δεσμίως,
 Κ' ἐγένετο καὶ ὄχλησις μεγάλη 'ς τὸ παλάτιν,
 Ἐξέβη τῆς Χρυσάντζας δὲ μία ἐκ τὰς βαγίτζας, 875
 Ὑπάγει 'ς τὰς παραμονὰς, μανθάνει τὸ σημάδι·
 Ἴδεν ἐκεῖ τὸν Βέλθανδρου ἐξάγκωνα δεμένον·
 Ἀπῆγε καὶ ἀπήγγειλε ταῦτα πρὸς τὴν Χρυσάντζαν.
 Τοῦτο μαθὼν ἡ δέσποινα μεγάλως τὸ ἐλυπήθη,
 Τὴν δούλην τῆς ἐφώναξεν ὄνομα Φαιδροκάζαν, 880
 Τὴν εἶχε πλέον ἔμπιστον παρ' ὅλας τὰς βαγίτζας,
 Καὶ καταμόνας λέγει τῆς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου·
 «Ἔχεις ἀγάπην εἰς ἐμὲ, καθῶς ἐγὼ 'ς ἐσένα;»

Ἡ Φαιδροκάζα πρὸς αὐτὴν γελῶντα ἀπηλογήθη·
 «Ἡξεύρεις, χρυσοδέσποινα, μετὰ σου ἀνετράφη, 885
 Καὶ τὴν ἀγάπην μου εἰς σὲ οὐδὲν τὴν ἐγνωρίζεις;
 Ὅμως ἐγὼ εἶμαι σκλάβα σου, δοῦλα διαδεδουλωμένη,
 Καὶ ὄρισέ με νὰ πνιγῶ εἰς τὸ νερὸν δι' ἐσένα.»

Κ' εἰς ὄρκον τὴν ἐσέβησεν εἴτι καὶ ἂν τὴν εἶπη,
 Μὴ ἐβγῆ ἀπὸ τὸ στόμα της μέχρι καὶ τελευτὴν της, 890
 Κ' ἐκεῖνον ποῦ της πιστευθῆ νὰ τῷ χηρὰ διὰ μυστήριον.

Ἦτα Χρυσάντζα ἤρχισε τὴν δούλην της νὰ λέγει·
 «Γίνωσκε, Φαιδροκάζα μου, δύο χρόνους ἔχω καὶ πλέον,
 Ποῦ ἔχω ἀγάπην ἄπειρον 'ς Βέλθανδρον τὸν Ῥωμαῖον,
 Κ' ἐκεῖνος πάλιν πλεότερον τὸν πόλον τοῦ 'ς ἐμένα, 895
 Πότε οὐδὲν τοῦ ἔτυχα λόγον νὰ τοῦ συντύχω·
 Ἀπόψε γοῦν εὐρέθηκε μέσα εἰς περιβόλιν,
 Ἦμεσθα γοῦν ἀμφοτέροι μέχρι μεσονυκτίου,
 Καὶ χάραγμαν ἀνατολῆς ἐξέβη ἀπ' ἐμένα.
 Οἱ βίγλαις μου τὸν ἐπίασαν κ' ἐξαγκωνίσασί τον. 900
 Κρατῶ τὸ τοῦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ ῥήγας,
 Καὶ προκαθίσῃ τὸ πρῶτ' κ' εἰς κρίσιν νὰ τὸν κρίνῃ.
 Ἄξιῶ τὴν Φαιδροκάζαν μου ὅτι τοῦτο νὰ εἶπῃς,
 Καὶ διὰ τὴν ἀγάπην σου ἦλθεν εἰς περιβόλι.
 Ἦν τοῦτο ποιήσῃς καὶ οὐ γνωσθῆ, ἔχω σὲ ὡς ἐμένα.» 905

Τότε τῆς ὥρας παρευθὺς ὑπάγει Φαιδροκάζα
 Ἐκεῖθε 'ς τὰς παραμονὰς, ὅπου ὁ Βέλθανδρος ἦτον
 Ἐξάγκωνα καὶ καὶ ἐκεῖτο ποδοσιδηρωμένος
 Καὶ ἤρξατο καταγελαῖν τὸν Βέλθανδρον ἐκείνη,
 Ὅταν δὲ ἦρε τὸν καιρὸν, κοντεύγει τον καὶ λέγει 910
 Κρυφὰ καὶ συντυχαίνει τον μὴ τὴν ἀκούσῃ ἄλλος·
 «Αὐκράσου, καταγνώρισε, Βέλθανδρε, ἃ σὲ λέγω,
 Καὶ ταῦτα οὐ λέγω ἐξ ἐμοῦ ἀλλ' ἀπὸ τῆς κυρᾶς μου,
 Δεσποينوπούλας τῆς λαμπρᾶς Χρυσάντζας τῆς ὠραίας,
 Ἦν προκαθίσῃ τὸ πρῶτ' ὁ ῥήγας νὰ σε κρίνῃ, 915
 Καὶ ἴσως ἐρωτήσῃ σε, διατ' ἦλθες 'ς περιβόλι,
 Ῥίψε 'ς ἐμὲ τὴν ἀφορμὴν κ' εἰπέ ὅτι μ' ἀγάπας,

Καὶ διὰ τὴν ἀγάπην μου ἦλθες εἰς περιβόλι.
 Πλὴν βλέπε, μὴ θορυβηθῆς καὶ νοιώσουν σε εἰς ἄλλον·
 Εἶπες τὸ πῶς σε ἐκάλεσα κ' ἦλθες ἐφ' ὧν σε εἶπα. 920
 Εἰ ἴσως ταῦτα ἂν εἰπῆς ἔχεις καλῶς ποιεῖσαι,
 Καὶ πέρνω ἐγὼ τὴν ἐντροπὴν καὶ σὺ ἔβγα εὐγάτης.»
 Ταῦτα εἰπὼν ἐξέβηκε καὶ ἴσχυε ἔς τὴν κυράν της,
 Εἶπε καὶ ἀφηγήθηκε, τὶ ἔπραξε, τὶ εἶπε.
 Τὰ χρῶτα κατεφίλησεν ἡ δέσποινα τῆς δούλης 925
 Καὶ τί λοιπὸν ἐβάλληκε καὶ κάμνει ἡ Χρυσάντζα;
 Ἄρμα ἀνδρὸς ἐφόρεσεν, ἀποτολμίας ζωνάριν,
 Καὶ πρὶν τὸ ἐξημέρωμα, πρὶν νὰ ἴξῃ ὁ ἥλιος,
 Ἄπῃγε μόνη της αὐτὴ καὶ εὗρηκε τὸν ῥήγαν,
 Μετὰ δεινοῦ τοῦ σχήματος ἐστάθην ἐμπροσθέν του. 930
 Ὁ ῥήγας ταύτην κατιδὼν σφοδρῶς ἀδημονοῦσαν,
 Ἐλάλησε καὶ εἶπέ της μετὰ περιχαρίας
 «Μὴ ἔπαθές τι, Χρυσάντζα μου, τί σοὶ δεινὸν συνέβη;»
 Κ' ἐκεῖνη ἀπεκρίθη τὸν λόγους μετὰ πικρίας
 «Καὶ πῶς οὐ σχῆμα σοβαρὸν ἔχειν με ἀγριωμένον, 935
 Ὅτε τῆς βασιλείας σου ἄνθρωποι, ὡς τοὺς δόξει,
 Εἰς περιβόλιν ἀναιδῶς ἐμβαίνουν ἰδικόν μου,
 Καθῶς ἀπόψε Βέλθανδρος ἦλθε, προσεχωρήθη;»
 Ὁ ῥήγας ὡς ἠγροίκησε τοὺς λόγους τῆς Χρυσάντζας,
 Αὐτίκα ἐνεπήδησε μετὰ θυμοῦ μεγάλου, 940
 Ἀπέστειλε καὶ φέρασι τὸν Βέλθανδρον εἰς μέσον,
 Ὄρισε καὶ τοὺς ἄρχοντας, κριτὰς καὶ μεγιστάνους,
 Νὰ ἔλθουν εἰς συγκάθεδρον εἰς μέγα τὸ παλάτι,
 Ἄλλὰ καὶ τοῦ κοινοῦ [λαοῦ] πλῆθος ἀναριθμήτου.
 Ἰστάθην ἡ παράταξις τοῦ καθενὸς ὡς ἦτο. 945
 Ὁ ῥήγας εἰς τὸν θρόνον του ἐκάθισε παραυτὰ,
 Καὶ οἱ μεγιστᾶνοι καὶ οἱ κριταὶ ὅλοι κατὰ τὴν τάξιν.
 Ὅριζει, φέρνουν Βέλθανδρον, καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὸ μέσον,
 Ὁ ῥήγας τοῦτον κα[τιδὼν] ἐφθέγγετο τοιάδε·
 «Εἶπέ μοι, πῶς ἐτόλμησας κ' ἤμβες εἰς περιβόλι 950
 Τῆς εὐγενῆς μου θυγατρὸς, τῆς πορφυρογεννήτου;»

Πρὸς ταῦτα γοῦν ὁ Βέλθανδρος γοργὸν ἀπελογήθη·
 «Τὴν Φαιδροκάζαν ἀγαπῶ, γίνωσκε, δέσποτά μου,
 Καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπέμεινα ᾿ς τὸ μέγα σου τὸ κράτος.»
 Προστάττει γοῦν καὶ φέρνουσιν ὁμοίως τὴν Φαιδροκάζαν· 955
 Ἄπῃρε ταύτην μοναξίαν, ἠρώτησε κ' ἐκείνην,
 Καὶ ὠμολόγησε καὶ αὐτὴ τὸν Βέλθανδρον ἠγάπουν.
 Ὁ ῥήγας λέγει παραυτὰ κάκείνους τοὺς προεστῶτας·
 «Εἶπατε, δότε μοι βουλήν, ἄρχοντές μου, εἰς τοῦτο.»
 Οἱ πάντες ἐσιώπησαν, κακεῖς λόγον οὐ δίδει. 960
 Καὶ πάλιν προσεφώνησεν ὁ ῥήγας ἐκ δευτέρου,
 Καὶ τότε ἀπελογήθησαν οἱ ἄρχοντες καὶ λέγουν·
 «Οὐκ ἀντιλέγομεν ἡμεῖς, ἄχρι καὶ ἑνὸς τοῦ λόγου.»
 Τότε ὁ ῥήγας παραυτὰ ἤρξατο συντθαίνει·
 «Ἐγὼ τὸν Βέλθανδρον ποθῶ καὶ θέλω νὰ τὸν ἔχω, 965
 Καὶ ὡς στρατιώτην εὐμορφον ποθῶ καὶ ὀρέγομαί τον·
 Κ' ἐπεὶ ᾿ς οἰκίαν τῆς θυγατρὸς αὐτὸς τῆς ἰδικῆς μου
 Ἐνέπλεξε κ' ἠγάπησε νὰ τῆς τὸν δώσω ἀπάρτη,
 Νὰ ποιήσω τῶρ ἄνδρόγυνον καὶ νὰ τοὺς εὐλογήσω,
 Καὶ νὰ τὸν δώσω καὶ νὰ ζῆ ὡς ἀγαπᾶ καὶ θέλει.» 970
 Οἱ πάντες δὲ ἀνέστησαν, τὸν ῥήγαν εὐφημήσαν·
 Χρυσάντζα δὲ ὡς ἤκουσε, μεγάλως ἐλυπήθη
 Καὶ σύντομα ἐγέρνεται καὶ πρὸς τὸν ῥήγαν λέγει·
 «Ἐγὼ τὴν Φαιδροκάζαν μου ἄνδραν οὐδὲν τὴν δίδω.»
 Ὁ ῥήγας πάλιν πρὸς αὐτὴν οὕτως ἀπελογήθη 975
 «Νὰ σὲ ἀφίσω καὶ νὰ λαληῆς, τὸ θέλω ἐγὼ νὰ γένη.»
 Ἀπὸ τὸ χέρι τὴν κρατεῖ Χρυσάντζα Φαιδροκάζαν,
 Ἐπῆρε τὴν κ' ἐσέβηκεν ἔνθα εἶχε τὸν κοιτώνα,
 Μόνοι καὶ μόνοι ἐμβήκασι κατασφαλίζονται μέσα.
 «Εἰς τὸ καλὸν τὸ μ' ἔποικες φιλῶ, καταφιλῶ σε· 980
 Εἶδὲ καὶ ἔνι δυνατὸν νὰ τὸν ἀφίση ὁ ῥήγας,
 Τὸν Βέλθανδρόν μου τὸν ὠραῖον, νὰ μὴ τὸν εὐλογήσῃ·
 Πρόσεχε δὲ μὲ τὰ εἰπῆς, ἐξ ὧν σὲ ἐμπιστεύθη,
 Καὶ βλέπε τὸν αὐθέντην μου, νὰ μὴ μοῦ τὸν ἐγγύσης.»
 Τέτοιον ἀπελογήθηκεν ἡ Φαιδροκάζα λόγον· 985

«Ἐγὼ μὲν τὸ φαινόμενον, δέσποινα, νὰ τὸν ἔχω,
 Καὶ τάχα τὸ λεγόμενον ἄνδρα νὰ τὸν ἐπάρω·
 Ἡ βασιλεία δὲ ἢ σὴ ἔχεις τὴν ἐξουσίαν,
 Οὐ γὰρ προσάψω, δέσποινα, τὸν ἰδικόν μου ἀυθέντην.»
 Ὡς εἶδεν ἀμετάτρεπτον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν 990
 Τῆς Φαιδροκάζας τῆς πιστῆς καὶ πολυαγαπημένης,
 Στολίζει τὴν καὶ πέμπει τὴν εὐθέως πρὸς τὸν ῥήγα,
 Τοῦ μελετῆσαι τὰ τῆς χρείας τοῦ γάμου τοῦ Βελθάνδρου,
 Τὸ τί δίδει τὸν Βέλθανδρον εἰς ὄνομα προικός του.
 Ὁ ῥήγας πάλιν ἔστρεψεν ὀπίσω τὴν Φαιδροκάζαν· 995
 «Εἶπε», λέγει, «τὴν κυρίαν σου, προικῶα πόσα σου δίδει;»
 Τοῦ δεῖπνου ἦλθεν ὁ καιρὸς, καὶ ἴστωσας τὴν τάβλαν,
 Ἔθηκε τὸ μισάλιν τῆς καὶ ἤρξατο τοῦ τρώγειν.
 Χρυσάντζα ταῖς βαγίτζαις τῆς ὥρισε ταῖς νὰ διάσουν.
 Τὴν Φαιδροκάζα ἐκράτησε νὰ φαγοπή μετὰ τῆς. 1000
 Ὡρισεν καὶ τὸν Βέλθανδρον, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν τάβλαν·
 Ἦλθεν εἰς μίαν ὁ Βέλθανδρος, κατ' ἔμπροσθεν ἐστάθη.
 Μικρὸν ἀπεμειδίασε βλέποντά τον ἢ κόρη,
 Καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔφησε χαμαγελῶν ἠδέως·
 «Ὅταν εἰς μίαν ἐτόλμησας ἐμβῆν εἰς τὸ κελλί μου, 1005
 Καὶ νὰ χωρίσης ἀπ' ἐμοῦ καυχίτζαν μου οἰκείαν,
 Οὐδὲν ἤξεύρω τί νὰ πῶ ἢ τί νὰ σὲ ἀτιμάξω,
 Θέλεις νὰ ὀρίσω παρευθὺς οἱ σκύλοι νὰ σὲ φᾶσιν.»
 Ἀκούοντας ὁ Βέλθανδρος, οὐδὲν ἀπελογήθη·
 Ἀφ' ὅτου δὲ ἐγένεθησαν καὶ πῆραν τὸ τραπέζι, 1010
 Ἐμβαίνει ἔς τὴν κατοῦναν τῆς μετὰ τῆς Φαιδροκάζας.
 Κρατοῦσι καὶ τὸν Βέλθανδρον ἀπέσω καὶ ἀπῆγαν,
 Εὐθὺς περιλαμβάνουσι καὶ πίπτουσιν οἱ δύο.
 Ἀφ' ὧν δὲ κατεφίλησαν γλυκεὰ κατακοπέστως,
 Ἐξέβησαν πάλιν οἱ τρεῖς ἔξω ἔς τὸ περιβόλι, 1015
 Ἐκεῖ ὅπου ἐξεπλήρωσαν ἀρχῆθε τὴν ἀγάπην,
 Καὶ παρευθὺς ἐτήρησε καὶ λέγει πρὸς ἐκεῖνον·
 «Εἶπέ μοι, πῶς ἐτόλμησας ἐμβῆν εἰς περιβόλι,
 Καὶ πῶς σὲ κατεκράτησαν αἱ βίγλαις μου συντόμως.»

Ὅταν ἐχαροπήθησαν ὡς ἤθελαν οἱ δύο, 1020
 Γοργὸν προστάσσει φέρνουσι γραμματικὸν νοτάρην,
 Κ' ἔγραψε προικοσύμφωνον κόρης τῆς Φαιδροκάζας.
 Καὶ πέμπει τὸν γραμματικὸν εἰς τὸν αὐτῆς πατέρα,
 Νὰ ᾽δῆ κ' ἐκεῖνος τὰ προικαῖα, νὰ ᾽δῆ τὰ γεγραμμένα,
 Λέγοντα μετὰ κομιστὴν τὸν ἑαυτῆς πατέρα 1025
 «Ταῦτά μοι ἐπροικοδότησα τὴν ἰδικήν μου δούλην,
 Ἵς ἴδω καὶ τὸν Βέλθανδρον, δέσποτα τί τὸν δίδεις.»
 Ὡς ἔγνω ῥῆξ τὸ θέλημα κόρης του τῆς Χρυσάντζας,
 Ἐπροικοδότησε καὶ αὐτὸς τὸν Βέλθανδρον εἰς πλέον.
 Καὶ τὸν πατριάρχην φέρνουσι διὰ νὰ τοὺς εὐλογήσῃ. 1030
 Ἦλθασιν εἰς τὰ στέφανα καθῶς τὸ δίδει τάξις,
 Ὁ ῥήγας τοῦ Βελθάνδρου δὲ ἐπίανε τὰ στεφάνια,
 Χρυσάντζα πάλιν ἐπίασε στεφάνι Φαιδροκάζας.
 Ἐποῖκαν καὶ ἔξεφάντωσιν, ἐπαίξαν, ἐχορεύσαν.
 Μετὰ δὲ τὴν εὐλόγησιν ἀπεμερίμνησάν τους 1035
 Ἡ Φαιδροκάζα ἐδιέβηκε μετ' αὐτοῦ τοῦ Βελθάνδρου,
 Ὁ ῥήγας μὲ τὴν ῥήγιναν, ἡ κόρη ἡ Χρυσάντζα
 Ἵπᾱ πρὸς τὸ κλινάρι της τῶχε συνηθισμένον.
 Καὶ τάχα τι ὁ Βέλθανδρος κοιμᾶται μὲ τὴν νύμφην,
 Καὶ τὸ ταχυὰ, καλὰ ταχυὰ ἀπῆγεν ἡ Χρυσάντζα, 1040
 Τὸ ὑποκάμισόν της ἔδωκε τὸ εἶχ' ἀπὸ παρθενίας
 Καταχραμένον αἵμασι ὥσπερ ἦτον ἐκτότε,
 Οταν ἐσμίγη μετ' [᾽ς] αὐτῆς ἀρχὴν εἰς περιβόλι.
 Ἀπῆρε καὶ ἐφόρεσε τοῦτο ἡ Φαιδροκάζα,
 Τάχα τε ὅτι ἐκοιμήθη τὴν κ' ἐξεπαρθένευσέ την. 1045
 Καὶ φήμη γίνετο πολλή, ἔφθασε κ' εἰς τὸν ῥήγαν.

Ε

Συμπληρωμένων τούτων δὲ πάλι ἦσαν εἰς δοθλείαν,
 Ὁ Βέλθανδρος τὸν ῥήγα μὲν ἐδούλευεν ὡς πρῶην,
 Ἡ Φαιδροκάζα ἐδούλευε τὴν κόρην τὴν Χρυσάντζαν.

Καὶ ἀπὸ τότε ἐσύμβαιεν ὁ Βέλθανδρος καθ' ὥραν 1050
 Ἔνθα ὁ πόθος του πολὺς εὐρίσκετον ἐκεῖτο.
 Ἐσίχναζεν εἰς γιώματα ἀλλάθε κεῖς τοὺς δεῖπνους,
 Ἄφ' οὗ δὲ κατεπίπτασιν οἱ πάντες καὶ ἐκοιμῶντο,
 Ἡ βᾶγια καὶ ἡ δέσποινα ἔς Βέλθανδρου ὑπαγαίναν·
 Ἄλλοτε καὶ ὁ Βέλθανδρος ὑπάγειεν εἰς αὐτήν. 1055
 Δέκα μῆνας τὸ κάμασι, τινὰς οὐκ ἤξευρέ το,
 Εἰ μὴ τὰ τρία παιδόπουλα μόνα τὰ τοῦ Βελθάνδρου,
 Καὶ ἡ Φαιδροκάζα μετ' αὐτοὺς, οἱ τέσσαρες καὶ μόνοι.
 Εἶτα δειμαίνει Βέλθανδρος, κλονεῖται τῇ καρδίᾳ,
 Συνεταράχθη τῇ ψυχῇ καὶ αὐτὴν τὴν αἴσθησιν του 1060
 Καὶ προσθαῤῥεῖται τὴν βουλήν αὐτοῦ πρὸς τὴν Χρυσάντζαν·
 «Καὶ ἄκουσον, κυρία μου, καὶ πρόσχες μου τοὺς λόγους·
 Ἄφ' οὗ καιροῦ ἐμίχθημεν δέκα ἐπέρασαν μῆνες,
 Καὶ τὸ ἔνι ἀναμέσον μας κανεῖς οὐδὲν τὸ ἔξυρει,
 Εἰ μὴ τὰ τρία παιδόπουλα καὶ αὐτὴ ἡ Φαιδροκάζα. 1065
 Λοιπὸν φοβοῦμαι τὴν αὐτὴν, φοβοῦμαι καὶ τοὺς παῖδας,
 Δειμαίνω τὴν βαγίτζαν σου, μὴ ἀλλάξῃ τὴν βουλήν της,
 Καὶ μετατρέψῃ τὸν σκοπὸν, καὶ πᾶ καὶ καταβάλλῃ·
 Ἦ καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐμοὺς ἐχθρὸς τινὰς χαθνώσῃ,
 Καὶ ταῦτα τὰ καμώματα μάθη τα ὁ πατήρ σου, 1070
 Κάμῃ ψηφίση θάνατον πικρὸν κατὰ τῆς ὥρας,
 Σὲ δὲ, κυρία, ἐντροπὴ καὶ ψόγος οὐκ ὀλίγος·
 Λοιπὸν ἔλα νὰ φύγωμεν ἀψοφητὶ καθόλου,
 Σιγὰ, κρυφὰ καὶ ἀνόητα, κανεῖς μὴ τὸ νοήσῃ·
 Βασίλειαν χάνεις, λυγερὴ, βασίλειαν θὰ εὔρησ·» 1075
 Χρυσάντζα ὡς ἠγροίκησεν, ἀλλὰ καὶ Φαιδροκάζα,
 Καὶ πρὸς ἐκείνην τὴν βουλήν ἐνεργοῦσι κέκεῖναι,
 Καὶ τὸν καιρὸν ἐγύρευον τὸ πότε ν' ἀποδράσουν,
 Ἐδείμαινον θα ἐνοηθοῦν καὶ κρατηθοῦν ἀτίμως.
 Μετὰ δὲ τὴν παραδρομὴν ἡμέρας καὶ δεκαπέντε 1080
 Ἦλθε καιρὸς κ' ἠθέλησεν ὁ ρήγας νὰ εὔγῃ ἔξω,
 Καὶ πέρνει καὶ τὴν ρήγιναν εἰς περιδιάβασίν των,
 Καὶ τὴν Χρυσάντζαν εἶπασιν νὰ πᾶ νὰ ξεφαντώσῃ,

- Ἐκείνη δὲ πρὸς τὴν βουλήν ἔπεσε τάχα ἡσθένη,
 Ἄφῃκε τὴν ὀρήξ αὐτὴν ὡς δι' ἀνάπαυσίν της. 1085
- Καὶ ἐξοπίσω Βέλθανδρος μετὰ καὶ τῆς Χρυσάντζας,
 Ὅμοῦ καὶ τὰ παιδόπουλα, ἔτι καὶ ἡ Φαιδροκάζα,
 Τὴν νύκτα ἐκινήσασι, κανεῖς μὴ τοὺς νοήση.
 Ἡ νύξ ἐκείνη ἀσέληνος ὑπῆρχε καὶ σκοτώδης,
 Καὶ ἀστραπόβροντο πολὺ ἀλλὰ καὶ ἀνεμοζάλη, 1090
 Ἐκ δὲ τοσαύτης τε βροχῆς καὶ τοῦ νεροῦ τῆς βίας
 Καὶ τὰ πουλία τὰ τέριά των ἐχάσασι τὴν νύκτα.
 Ἄλλὰ γε πῶς ὁ Βέλθανδρος πῶς οὐδὲν ἐσχετλία,
 Ἄλλὰ τὰ πάντα ἐπέμενε καὶ αὐτὴ ἡ συντροφία του
 Ὅδον δὲ δυσβατότοπον ἐπίασον καὶ κρημνώδη, 1095
 Πολλὰ κακὰ ἐπάθασιν ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην,
 Κ' εἰς τοσαύτην τὴν ἀπειλήν κ' εἰς τοῦ νεροῦ τὴν βίαν
 Οὐκ ἐθελήσασι ποσῶς σταθῆν καὶ ἀνασάνειν,
 Ἄλλ' ὅμως ὑποπτεύασι καὶ διώκουν τοὺς ἔπισω,
 Τέως εἰς τὸ ἔξημέρωμα εὐρήκασι ποτάμι. 1100
- Ἐπέρασεν ὁ Βέλθανδρος, ἀπῆγε [Ὶ] τὸ ἄλλο μέρος,
 Ὅμοίως καὶ ἡ συντροφία ἡ τούτου ἐξοπίσω·
 Καὶ φεῦ καὶ πάλι ἀλλοίμονον, οὐαὶ τί τοὺς ἐσυνέβη;
 Ἐκύκλωσεν ὁ ποταμὸς καὶ κατεπόντισέ τους.
 Ἡ Φαιδροκάζα ἔπνιγχε μετὰ τῆς ἡμιόνου, 1105
 Τὰ τρία του παιδόπουλα μετὰ τῶν ἵπων τούτων.
 Ὁ Βέλθανδρος ἐδιέβηκεν, ἐπέρασεν ἐκεῖθεν,
 Ἐξεγυμνώθην, ἔφθασε κοντὰ εἰς τὸ πνιγῆναι,
 Μόλις ἐσώθην εἰς τὴν γῆν γυμνὸς μὲ τὸ βρακί του,
 Τὰ πάντα ὅλα ἔχασε τὸν ἵππον καὶ τὰ ροῦχα, 1110
 Καὶ εἰς τὸ μέρος τὸ δεξιὸν ὡσπερ νεκρὸς ἐρρίφθη·
 Ἡμιθανὴς εὐρίσκετον εἰς γῆν ἐξαπλωμένος.
 Χρυσάντζα δ' ἐξ ἀριστερᾶς τοῦ ποταμοῦ ἐρρίφθη,
 Ἡμιθανὴς, ὀλογυμνὴ εἰς γῆν ἐξαπλωμένη·
 Καὶ τότες ἐπληρώθηκε τὸ μοιρογράφημά του, 1115
 Τὸ ὅπερ ἐθεάσατο ἐν τῷ Ἐρωτοκάστρῳ.
 Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἀπειλήν ἐκείνης τῆς ἡμέρας

Τρυγόνια ἐχωρίσθησαν ἐκ τῆς πολλῆς τῆς βίας·
 Τὸ θηλυκὸν ἐκώλυσεν, ἐσμίχθη τὴν Χρυσάντζαν,
 Τὸ δ' ἕτερον ἀρσενικὸν τὸν Βέλθανδρον ἐμίγη, 1120
 Καὶ ταῦτα μὲν εὐρέθησαν παρηγορία τούτων.
 Ἐγύρευσεν ὁ Βέλθανδρος τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον,
 Μὴ ναῦρη πτώμα κανενὸς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του,
 Καὶ πάλιν ἐπανεστρεψεν ἐπάνω ὡς κάτω.
 Τὰς ὄχθας ἐδιέτρεχε ἔτι καὶ τὰς ἀγκάλας, 1125
 Ἄνεψηλάφα, ἴγυρευε, τίποτε οὐχ εὐρίσκει.
 Ἐκλαιεν ὡσπερ ὄρνεον νὰ ῥύπτῃ τὰ πτερά του.
 Καὶ τί μακρὰ λογολεσχεῖν; Ἡῦρε τὴν Φαιδροκάζαν
 Πνιγμένην, ἄπνουν καὶ νεκρὰν, πρησιμένην, ἔξαπλωμένην.
 Ἐκλαυσε, χύνει δάκρυα εἰς τὸ χῶμα ἐκεῖνο, 1130
 Ἐστάθη, μὲ τὰς χεῖράς του ἔσκαψεν, ἔθαψέ την.
 Καὶ πάλιν ἀναψηλαφᾷ μὴ ναῦρη τὴν Χρυσάντζαν,
 Πνιγμένην ἦτε ζωντανὴν ἢ τὰ παιδόπουλά του.
 Τὸ δὲ τρυγόνι μετ' αὐτοῦ περιεπάτει πάντα,
 Καὶ συνεθλίβετο δ' αὐτὸ, ὡς φύσιν ἀνθρωπείαν. 1135
 Καὶ ταῦτα τοῦ Βελθάνδρου μὲν, τὰ δὲ περὶ Χρυσάντζας·
 Ἄνεψηλάφα, ἴγυρευε, τίποτε οὐκ εὐρίσκει,
 Ἄνέβην, ἐκατέβηκε τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον,
 Καὶ τίποτε οὐκ ἠμπόρεσε παρηγορίαν νὰ μάθῃ,
 Εἰ μὴ τρυγόνι μοναχὸν τὸ θηλυκὸν ἐκεῖνο, 1140
 Καὶ ἐκόπτετο τὴν συμφορὰν τῆς θήλης οἷα θῆλυ,
 Καὶ πάλιν ἐπανεστρεφε, τὰ κάτω ἐψηλάφα,
 Πέντε φοράς ἀνέβηκε καὶ πάλιν ἐκατέβη,
 Κ' εἰς μίαν ἀγκάλην εὔρηκε τοῦ ποταμοῦ ἐκεῖνου
 Τὸ πλεόν του τρανόπουλον παιδίον τοῦ Βελθάνδρου 1145
 Καταλυμένον παντελῶς καὶ τεθανατωμένον,
 καὶ τοῦ προσώπου παντελῶς ἔχασε τὴν εἰδέαν.
 Νομίζων ὅτι Βέλθανδρος ἦν ὁ ἀπεθαμένος,
 Διότι ἶδε καὶ τὰ ροῦχά του μὲ τὸ σπαθὶ Βελθάνδρου,
 Κάκεῖ ταῦτα εὐρέθησαν, ὅπου ὁ νεκρὸς ἐκεῖτο, 1150
 Πιάνει, σύρει, θεωρεῖ, κατασκοπᾷ τὸ σῶμα,

Πιστεύεται ὡς τόδοκοῦν, Βέλθανδρος ἦν ὁ νέκυς.

Καὶ ἀπὸ τὴν θλίψιν τὴν πολλὴν ἀναίσθητος ἐγένη,
 Σύρριζον τὴν καρδίαν τῆς ἀνέσπασεν ἡ λύπη,
 Καὶ μόλις ἐσυνέφερε τὸν νοῦν τῆς ἡ Χρυσάντζα, 1155
 Ἦρξατο κλαίειν κλαίματα, ἔλεγε μυριολόγην·
 «Βέλθανδρε, φῶς μου, μάτια μου, ψυχὴ μου καὶ καρδία μου,
 Νεκρὸν καὶ πῶς σὲ θεωρῶ, ἀπνοῦν καὶ πῶς σὲ βλέπω;
 Ἄντι στρωμάτων τε λαμπρῶν βασιλικῆς τε κλίνης
 Καὶ πέπλου μαργαρόστρωτον, ἧς ἔδει σε σκεπάζειν, 1160
 Κεῖσαι εἰς ἄμμον ποταμοῦ οὕτως γεγυμνωμένος.
 Ποῦ τοῦ πατρός σου ὁ κλαυθμὸς, ποῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου,
 Τῶν συγγενῶν σου τῶν λαμπρῶν, ποῦ καὶ τῶν μεγιστάνων;
 Οἱ δοῦλοι καὶ δουλίδαι σου, νὰ κλαύσουν, νὰ θρηνήσουν;
 Καὶ ποῦ ὁ ῥήξ, ἡ ῥήγινα, πατὴρ ἐμοῦ καὶ μήτηρ, 1165
 Νὰ συνθρηνήσουν μετ' ἐμοῦ, καὶ νὰ μὲ συμπονέσουν;
 Καὶ ποῦ τὸ παρηγόρημα πασῶν τῶν ἰδικῶν μου;
 Ἄπὸ τοὺς ὄλους συγγενοὺς ἐγὼ ὑπάρχω μόνη,
 Ἡ δυστυχῆς, ἡ ἐλεεινὴ καὶ κακομοιρασμένη,
 Καὶ τί νὰ ποιήσω τάλαινα, τί νὰ γένω ἡ ξένη; 1170
 Καὶ ποῖα στράτα καὶ ποῖαν ὁδὸν, ποῦ πορευθῶ ἡ ἀθλία;
 Ἦδε ὁποῦπαθα κακὸν, μυστήριον ποῦ μ' ἐγένη·
 ὦ θαῦμα πῶς νὰ γίνωμαι, τί πράξω, τί ποιήσω;
 Πῶς οὐκ αἰσθάνομαι, καλὲ, τὰς λαμπροχάριας σου;
 Παράξενε μου Βέλθανδρε, ἐρωτικέ μου αὐθέντα, 1175
 Ἦς σφάξω τὴν καρδίτζαν μου, ἄς συνθαπτῶ μετὰ σου,
 Συναποθάνω μετὰ σοῦ κ' εἰς ἄδην συγκατέβω,
 Παρ' οὔ νὰ ζήσω ἐπώδυνα τὸν ἅπαντά μου βίον.
 Οὐαί μοι τὴν ταλαίπωρον, τί νὰ γενῶ οὐκ οἶδα·
 Οὐαί, παπαί, βαβαί, βαβαί, ποῦ τὸ λαμπρὸν μου γένος;» 1180
 Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἐξήπλωσε χαμαὶ νενεκρωμένη,
 Ἦπεσ', ἐλειποθύμησεν ἐκ τοῦ πολλοῦ τῆς πόνου·
 Τὸ δὲ τρυγόνιν ἔφερε νερὸν μὲ τὰ πτερὰ του,
 Τὴν κόρην ἐκατάβρεξεν, ἀνέζησεν αὐτίκα.
 Καὶ μόλις ἐπανεψυξε καὶ ἤφερε τὸν νοῦν τῆς, 1185

Καὶ τὸ σπαθὶ γὰρ ἐπίασε καὶ ἔσκαπτε τὴν ἄμμον,
 Καὶ μὲ τὰ χεῖρά της τὰ δύο ἐποίησε μέγαν λάκκον,
 Ὅσον οἱ δύο χωρήσουσιν· ἔπειτα τί ἐποίηκεν;
 Ἵσεμβάζει πρῶτα τὸν νεκρὸν, εἶτα λαβὼν τὴν σπάθην,
 Ἔνθα ὁ τόπος τῆς καρδίας ἐκεῖ θέτει τὸ ξίφος, 1190
 Καὶ λόγον ἐναπέφηκεν ἡ κόρη λυπημένον·
 «Ἄμε καὶ σὺ, ψυχουῖλά μου, ὁποῦν' τοῦ ποθητοῦ σου.»
 Ἄκουει παραυτὰ φωνὴν ἀπὸ ἐκεῖθε πέρα,
 Τὸ «Ποῦ εἶσαι, Χρυσάντζα μου, κ' οὐκ ἠμπορῶ εὐρεῖν σε.»
 Ἄκουτισθεῖσα τῆς φωνῆς παραυτὰ ἡ Χρυσάντζα 1195
 Ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς, κάκεῖ ἴπάγει τρεχάτα.
 Ὁ τόπος ἦτον ἔνυλος, δασώδης καὶ ἀλσώδης,
 Τίποτε οὐκ ἠμπόρεσε νὰ ἴδῃ, νὰ σκοπήσῃ,
 Καὶ πάλιν ἐπανέστρεψεν ἔνθα ὁ νέκυς ἦτον·
 Καὶ πάλιν ἤκουσε φωνὴν μεγάλην ἐκ δευτέρου, 1200
 Καὶ πάλιν ἀνεφώνησε τὸ ὄνομα Χρυσάντζας.
 Εὐθέως τρέχων βλέπει τὸν ἐκεῖθεν εἰς τὸ πέρα.
 Ἰδὼν ταύτην ὁ Βέλθανδρος ἐχάρην ἡ ψυχὴ του,
 Καὶ παραυτὰ ἐπέρασε τοῦ ποταμοῦ τὰ πέρα.
 Πέντε ἡμέρας ἔποικεν εἷς τὸν ἄλλον οὐκ οἶδε, 1205
 Ἄχίτωσί τε καὶ γυμνοὶ, ἄνευ ζωοτροφίας,
 Κ' εἰς τὸ λιβάδι πίπτουσιν ἀναισθητοῦτες ἅμα.
 Ἄφ' οὗτου ἐσυνέφερον κ' οἱ δύο τὸν λογισμὸν των,
 Ἡ κόρη τὸν ἠρώτησε διὰ τὴν Φαιδροκάζαν.
 Ὡς ἤκουσε καὶ ἴπνιγηκεν, ἐθλίβην ἡ ώραία 1210
 Καὶ δάκρυα δίκη ποταμοῦ ἐκχέει τῶν ὀμμάτων,
 Τὸν Βέλθανδρον δὲ ἔλεγε ἀπὸ ψυχῆς καίμενη·
 «Ἵπὲρ τῆς Φαιδροκάζας μου λόγον μέλλομεν δοῦναι,
 Καὶ τῶν ἐταίρων τῶν τριῶν τῶν σῶν τε παιδοπούλων
 Εἰς τὸν ἀδέκαστον κριτὴν, τὸν φοβερὸν καὶ μέγαν· 1215
 Ἡμεῖς γὰρ τοὺς ἐπνίξαμεν ἀμφοτέρω οἱ δύο.»
 Πολλὰ κατασκοπήσαντες τοῦ ποταμοῦ τὰ μέρη,
 Μὴ ναῦρουν τὰ παιδόπουλα τὰ δύο τὰ πνιγμένα,
 Ὡς δ' ἠῦραν ταῦτα κοίτοντα πρησμένα καὶ πνιγμένα,

- Ἐπίασαν, ἔθαψαν αὐτὰ μετὰ πικρίας μεγάλης, 1220
 Καὶ πανευθὺς ἐκίνησαν καὶ ὑπᾶν γεγυμνωμένοι.
 Οὕτως τὸ χειλοπόταμον περιενέτρεχόν το.
 Ὅταν δὲ ἐπλησίασαν πλησίον τῆς θαλάσσης,
 Θωροῦσι πλοῖον κ' ἤρχετο, καὶ αὐτοὶ προσκαρτεροῦσιν,
 Κ' εἰς ὥραν ὀλιγούττικην ἔγγιστα πᾶ καὶ ἀράσσει. 1225
 Ὁ κόμης βάρκαν ἔρριψε τρανήν κατὰ θαλάσσης,
 Χυμώνει βάρκα πρὸς τὴν γῆν, ἔξβαίνει δὲ ὁ κόμης.
 Βλέτει κάκεῖ τὸν Βέλθανδρον γυμνὸν μὲ τὸ βρακί του,
 Θωρεῖ καὶ τὴν Χρυσάντζαν δὲ εἰς ἀποσκίασμα πέτρας.
 Ὁ Βέλθανδρος ἐγνώρισε τὸν κόμηταν εὐθέως 1230
 Ὁ κόμης οὐκ ἐγνώρισε τὸν Βέλθανδρον κατόλου,
 Καὶ λόγους ὄνειδιστικούς τὸν Βέλθανδρον ὑβρίζει,
 Λέγει του· «Ἐκ τοῦ σχήματος μοῦ φαίνεσαι Ῥωμαῖος,
 Καὶ τὴν γυναῖκα ἤρπαξες ἐξ ἄποθεν ἀνάρχως,
 Ἐκ τῶν γονέων τῶν αὐτῆς σύρνεις καὶ ὑπαγαίνεις.» 1235
 Μικρὸν ἀπεμειδίασεν ὁ Βέλθανδρος καὶ λέγει·
 «Ἄκμιν οὐδὲν ἐνέμπλεξες εἰς τζούκνια τῆς τύχης,
 Καὶ τοὺς ἐρωτομέτωπας ἄς ἰδάγῳ οὐκ οἶδας·
 Καὶ λέγεις γὰρ, ὡς ληστρῶς ἔχω καὶ φονογνώμη
 Τὴν σύζυγον ἀφήρπασα χωρὶς γνωμὴν γονέων, 1240
 Καὶ βλέπω σε Ῥωμογενὴν καὶ γένος ἰδικόν μου,
 Καὶ ἂν ὀρίζεις, ὄρισον κάγῳ νὰ σὲ συντύχω.
 Νὰ μάθης ἀπὸ λόγου μου τίς καὶ τινὸς ὑπάρχω
 Καὶ πῶς ἀπεγυμνώθημεν ἐγὼ καὶ ἡ συμβίός μου.»
 Ὁ κόμης ὡς ἐγροίκησε τοὺς λόγους τοῦ Βελθάνδρου, 1245
 Ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι ἐφθέγγετο τοιάδε·
 «Ἐπεὶ Ῥωμογενῆς εἶσαι φαίνεσαι ἐκ τοῦ λόγου,
 Ἄκροκαρτέρησε λοιπὸν νὰ ὑπάγω 'ς τὸ καράβι,
 Νὰ ἔξέβῃ, κύριε ξένε μου, ὃν ἔχομεν εὐνοῦχον,
 Ὅποῖον ἐξαπέστειλε Ῥοδόφιλος ὁ ἄναξ. 1250
 Εἶχε δ' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς δύο παῖδας φιλάτους·
 Λοιπὸν ὡς ἐτελεύτησεν ὁ πρῶτος ἐκ τοὺς δύο,
 Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ δευτέρου ἐξέβην ἡγκρισμένος,

Καὶ λέγουν τῆς Ἀνατολῆς ἐζήτησε τὸ μέρος,
 Ὅδὲ πατήρ ἀδυνατῶν κρατεῖν τὴν βασιλείαν, 1255
 Ἡμᾶς δὲ νῦν ἀπέστειλεν εἰς Ἀσίας τὰ μέρη,
 Τοὺς τόπους νὰ γυρεύσωμεν, ἀπόθεν νὰ εὐροῦμεν,
 Υἱὸν αὐτοῦ τὸν δεύτερον τοῦ ἄνακτος ἐκείνου,
 Νὰ βασιλεύσῃ εἰς χώρας του καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας του·
 Εἶπόν σοι, μάθε, κύρης μου, ἄλλον οὐ ψηλαφῶμεν.» 1260
 Ὁ Βέλθανδρος δὲ λέγει τον· «Ἄς ἴδω τὸν εὐνοῦχον.»
 Παραυτὰ κ' ἐν τῷ ἰδεῖν ὁ Βέλθανδρος ἐγνώρισεν ἐκεῖνον,
 Κ' ἐν τῷ ἰδεῖν ὁ Βέλθανδρος ἐγνώρισεν ἐκεῖνον,
 Ὁ εὐνοῦχος οὐκ ἐγνώρισε τὸν Βέλθανδρον καθόλου,
 Ἐκ τῆς κακοπαθείας του ἠλλάγην ἡ μορφή του. 1265
 Μικρὸν ἐχαιρετίσθησαν, τοιάδ' ὁ Βέλθανδρος λέγει·
 «Ἀλήθεια ἀπέθανεν ὁ υἱὸς Ῥοδοφίλου;»
 Γοργὸν ἀπελογήθηκεν εὐνοῦχος πρὸς ἐκεῖνον·
 «Πόθεν ἐσὺ τὸν Φίλαρμον ἤξεύρεις, φίλε ξένε;»
 Καὶ ὁ Βέλθανδρος ἐλάλησε τ' ὄνομα τοῦ εὐνοῦχου, 1270
 Ἐγνώρισε τὸν Βέλθανδρον τὴν ὥραν ὁ εἰνοῦχος
 Καὶ πίπτει εἰς τὰς πόδας του καταφιλῶν ἠδέως.
 «Ἀνάστα», λέγει, «πρόσεξον, λέγει μοι τὴν ἀλήθειαν,
 Ἀπέθανεν ὁ Φίλαρμος, ὁ γλυκὺς ἀδελφός μου;»
 Ὡς δὲ πληροφόρηθηκε τὸν θάνατον Φιλάρμου, 1275
 Βαρέως ἀνεστέναξεν ἀπὸ καρδίας μέσης.
 Ἐκλαυσεν, ἐθρηνήθηκεν αὐτὸς καὶ ἡ Χρυσάντζα,
 Κ' ἀπὸ τὴν θλίψιν τὴν πολλὴν καὶ αἱ πέτραις ἐρράγαῃσαν.
 Ὡς δὲ συνέφερε τὸν νοῦν καὶ αὐτὴν τὴν αἴθησίν του,
 Πρὸς τὸν εὐνοῦχον ἤρξατο περὶ αὐτοῦ νὰ λέγη, 1280
 Πῶς διὰ ρλίψιν ἄπειρον, ἦν εἶχεν ἐκ πατρός του,
 Ἀπεξενώθην, ἔφυγεν ἀπὸ τὰ γονικά του,
 Καὶ πῶς ἐγύρισε πολλὰς χώρας ἀναριθμήτους,
 Τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἐδιέβη καὶ Τουρκίας,
 Καὶ τοὺς ληστὰς ἐφόνευσεν ἐκεῖ εἰς τὴν κλησοῦραν, 1285
 Καὶ μετὰ πάντων εἰς Ταρσὸν κατήνησε τὸ κάστρον,
 Κάκεϊδε καὶ τὸν ποταμὸν ὁποῦχε καὶ τὴν φλόγα,

- Καὶ δι' ἐκείνην τὴν αἰτίαν τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου
 Ἔφθανεν ἀπεσώθηκεν ἐν τῷ Ἐρωτοκάστρω,
 Ὅλα καὶ κατεσκόπησε καὶ γράμματα καὶ ζῶδια, 1290
 Τῆς τύχης του τὰ μέλλοντα, ἔνωσιν τῆς Χρυσάντζας,
 Τὴν γύμνωσιν εἰς τὸ φευγίον καὶ τὸ φονοποτάμι·
 Ταῦτα καὶ ἄλλα ἐσύντυχεν ἐκεῖνον τὸν εὐνοῦχον.
 Ἐδάκρυσαν ἀμφοτέροι, ἔπειτα θέσαν τάβλαν,
 Ἐγεύθησαν, ἐγέρθησαν, ἐμβῆκαν εἰς καράβι. 1295
 Ἐνδύθησαν βασιλικὰς στολάς τε καὶ στεφάνους,
 Ἄς ἔστειλε Ῥοδόφιλος, ὁ πατὴρ τοῦ Βελθάνδρου,
 Κόρην τὴν πορφυρόβλαστον στολὴν τὴν γυναικειάν
 Ἐνένδυσεν ὁ Βέλθανδρος μὲ τὰς ἰδίαις του χεῖρας.
 Ἐλλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος, ἔφεγξε τὸ καράβι, 1300
 Αἰ νάπαι τότε ἔχορευον, τὰ ὄρη ἐσκιρτῶντο,
 Καὶ τὰ δεινὰ παρέδραμον καὶ ἡ χαρὰ πλατύνη,
 Καὶ τὸ καράβιν ἔποικεν ἄρμενα καὶ ὑπάγει.
 Εἶχαν εὐφορον ἄνεμον καὶ μέσα εἰς πέντε ἡμέρας
 Ἐφθασαν εἰς τὰ ἴδια των ἔρραξε τὸ καπάβι. 1305
 Ἔστησαν γλάμπουρα πολλὰ μετὰ βοῆς μεγάλης·
 Μανδάτα πᾶσιν σύντομα, φθάνουν πρὸς τὸ παλάτιν,
 Δίδουν πρὸς τὸν Ῥοδόφιλον ἔκλαμπρα συγχαρίκια,
 Ὅτι τὸν πορφυρόβλαστον Βέλθανδρον τὸν υἱόν του
 Ἄς δράμη, ἄς τὸν δέξηται, καὶ ἄς τὸν περιλάβῃ. 1310
 Ἐστράφη ἀπὸ τὰ ξένα του, ἦλθε ἔς τὰ γονικά του
 Μὲ τὸ καράβι τῷστειλε, νὰ πᾶ γυρεύοντά του
 Εὔρε καὶ ἔφερεν αὐτὸν μετὰ καὶ τῆς Χρυσάντζας,
 Ῥηγὸς μεγάλου θυγατῆρ μεγάλης Ἀντιοχείας.
 Ὁ γέρων ὡς ἐγροίκησε τὰ ἔκλαμπρα μανδάτα, 1315
 Ἀπὸ τοῦ θρόνου του πηδᾶ, τοὺς ἄρχοντας συνάγει,
 Καὶ ᾗψήκι μέγα θαυμαστὸν ἐποίκασιν ἐτότες,
 Μεγάλως τὸν ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς οἰπάντες.
 Ὁ δὲ πατὴρ ὡς ἔβλεψε Βέλθανδρον τὸν υἱόν του,
 Ἦσπάσατο ἐνήδονα ἑκατερφίλησέ τον. 1320
 Τὴν δὲ Χρυσάντζαν τὴν ὠραίαν ἠσπάσατο ἐκεῖνην·

Γυναῖκες τὴν ἐψήκευσαν, ἀρχόντισσας μεγάλαις,
 Μεγάλως ἐσυντρόφευσαν, ἐψήκευσαν ἐνδόξως,
 Ἐτίμησαν, ἐδόξασαν, εἶπαν πολλὰ τὰ ἔτη,
 Τοῦ βασιλέως τὸν υἱὸν μετὰ τῆς βασιλίσης 1325
 Τὸ πούπουλον ἐχάρηκεν, ὅλοι μικροὶ μεγάλοι.
 Ὁ βασιλεὺς Ῥοδόφιλος ἐσκίρτησεν, εὐφράνθη,
 Παιγνίδια εἶχε περισσὰ μουσικὰ καὶ ώραῖα.
 Τὸν ἴπισκοπον ἐκάλεσε μετὰ τοὺς κληρικοὺς του,
 Καὶ στέφος περιτίθησι τοῦ γάμον καὶ τοῦ κράτους 1330
 Ἐπὶ τὰς δύο κεφαλὰς Βελθάνδρου καὶ Χρυσάντζας.
 Νύμφιος ἀναγορευθεὶς ὁμοίως καὶ αὐτοκράτωρ,
 Μετὰ συγκλήτου καὶ λαοῦ βασιλεὺς κατεστάθη
 Ὁ Βέλθανδρος, καὶ βασιλὶς ἢ κόρη ἢ Χρυσάντζα.
 Ἐπαιζαν τὰ παιγνίδια ὡς εἶχαν κατὰ τάξιν, 1335
 Καὶ τὰ φαγία ἔτοιμα, καὶ ἰκάζασιν κ' ἐφάγαν.
 Ὁ βασιλεὺς Ῥοδόφιλος τοὺς πάντας οὕτως λέγει·
 «Γινώσκετε, οἱ ἄρχοντες καὶ πάντες μεγιστᾶνοι,
 Εὗρηκα τὸ ἱεράκι μου, τὸ εἶχ' ἀπολυμένον,
 Ὁ δὲ νεκρὸς μου ἐγύρυσεν ἐξ ἄδου τοῦ πυθμένος.» 1340
 Καὶ ταῦτα μὲν ἐνταῦθά μοι καὶ μέχρι τούτων στήτω·
 Ἡμεῖς δὲ τοῦ Παροιμιαστοῦ ἀκοῦσωμεν τὸν λόγον·
 «Ἄν μὲν τὰ πρῶτα ἦν καλὰ, κακὰ δὲ τὰ ἕξ ὑστέρου»,
 Ὡς λέγει αὐτὸς ὁ φρόνιμος, «ὅλα κακὰ ὑπάρχουν,
 Εἰ δ' ἔνι ὀπίσω τα καλὰ ἐν τῷ τέλει τοῦ βίου, 1345
 Ὅλα καλὰ ὑπάρχουσι καὶ μυριευλογημένα.»
 — Καὶ λέγω τὸ ἀμὴν, ἀμὴν, καὶ παύομαι τὸν λόγον.